

Regeringens proposition

2001/02:118

Sveriges antagande av rambeslut om en europeisk arresteringsorder och om överlämnande mellan medlemsstaterna

Prop.
2001/02:118

Regeringen överlämnar denna proposition till riksdagen.

Stockholm den 14 mars 2002

Göran Persson

Thomas Bodström
(Justitiedepartementet)

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att riksdagen godkänner det inom Europeiska unionen upprättade utkastet till rambeslut om en europeisk arresteringsorder och om överlämnande mellan medlemsstaterna.

Rambeslutet innehåller bestämmelser som i princip ersätter de utlämningsförfaranden som idag tillämpas mellan EU:s medlemsstater. Bestämmelserna går ut på att en europeisk arresteringsorder från de rättsliga myndigheterna i en medlemsstat – dvs. en begäran om gripande och överlämnande av en efterlyst person – skyndsamt och med få formaliteter skall verkställas av de rättsliga myndigheterna i en annan medlemsstat. Medlemsstaterna åläggs att genomföra bestämmelserna i rambeslutet senast den 31 december 2003.

I propositionen redovisar regeringen de lagändringar som rambeslutet kräver och lämnar en beskrivning av hur förfarandet är tänkt att fungera. Några förslag till lagändringar läggs dock inte fram i propositionen. Regeringen avser att återkomma till riksdagen med sådana förslag vid ett senare tillfälle.

1	Förslag till riksdagsbeslut	3
2	Ärendet och dess beredning	4
3	Bakgrund	6
3.1	Utlämningsamarbetet inom EU	6
3.2	Nuvarande svensk lagstiftning om utlämning	6
4	Rambeslutet om en europeisk arresteringsorder och om överlämnande mellan medlemsstaterna	7
4.1	Rambeslutets innehåll	7
4.2	Antagande av rambeslutet	13
5	Genomförande av det nya systemet	19
5.1	Allmänt om det svenska förfarandet	19
5.2	Lagstiftningsbehovet	21
5.3	Svenska förklaringar till rambeslutet	24
6	Ekonomiska konsekvenser	26
Bilaga 1	Rambeslut	27
Bilaga 2	Bilaga till rambeslutet	50
	Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 14 mars 2002	56

1 Förslag till riksdagsbeslut

Prop. 2001/02:118

Regeringen föreslår att riksdagen godkänner

1. det inom Europeiska unionen upprättade utkastet till rambeslut om en europeisk arresteringsorder och om överlämnande mellan medlemsstaterna,
2. att förklaringar avges av Sverige enligt artiklarna 14 och 25.

2 Ärendet och dess beredning

Artikel 29 i Fördraget om Europeiska unionen anger att målet med frihet, säkerhet och rättvisa för unionens medborgare skall uppnås genom förebyggande och bekämpande av brottslighet, vare sig denna är organiserad eller ej. Brotts typer som i detta avseende särskilt skall uppmärksammas är terrorism, människohandel och brott mot barn, olaglig narkotikahandel och olaglig vapenhandel, korruption och bedrägeri. I detta syfte skall rättsliga, polisiära och andra behöriga myndigheter bedriva ett närmare samarbete och en tillnärmning skall ske, när det är nödvändigt, av straffrättsliga regler i medlemsstaterna. De gemensamma insatserna rörande straffrättsligt samarbete skall omfatta bl.a. samarbete mellan rättsliga myndigheter vad gäller rättsliga förfaranden och verkställighet av beslut och underlättande av utlämning mellan medlemsstaterna.

Mot bakgrund av den grova gränsöverskridande brottsligheten inom EU har det internationella rättsliga samarbetet intensifierats och utvecklats i enlighet med vad som anges i fördraget. Ett flertal instrument om straffrättsligt samarbete har utarbetats inom ramen för Europeiska unionens tredje pelare.

I slutsatserna från Europeiska rådets toppmöte i Tammerfors år 1999 angavs (nr 35) att det formella utlämningsförfarandet borde avskaffas mellan medlemsstaterna när det gäller personer som är på flykt undan rättvisan efter att ha fått sin slutgiltiga dom och att ett enkelt förfarande för överförande av dessa personer borde ersätta utlämning. Förfaranden för brådskande utlämningsärenden borde övervägas. Kommissionen uppmanades att lägga fram förslag i frågan. Vidare föreslogs ett ökat ömsesidigt erkännande av rättsliga avgöranden och domar samt en nödvändig tillnärmning av lagstiftningen för att underlätta samarbetet mellan myndigheter och det rättsliga skyddet av enskildas rättigheter (nr 33). Principen om ömsesidigt erkännande borde, enligt Europeiska rådet, vara en hörnsten i det rättsliga samarbetet på både det civilrättsliga och straffrättsliga områdena.

Målsättningen från Tammerfors har upprepats i dels EU:s strategi inför det nya årtusendet om förebyggande och bekämpning av organiserad brottslighet (milleniestrategin, EGT C 124, 3.5.2000, s. 1), dels i åtgärdsprogrammet för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar i brottmål (EGT C 12, 15.1.2001, s. 10).

Europeiska kommissionen presenterade den 19 september 2001 ett förslag till rambeslut om en europeisk arresteringsorder och om överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT C 332 E, 27.11.2001, s. 305). Förslaget hade föregåtts av omfattande kontakter mellan kommissionens tjänstemän och nationella experter samt med medlemsstaternas justitiedepartement, däribland det svenska. Innebörden av förslaget var att i princip all utlämning inom EU ersätts med ett förenklat och snabbare förfarande, där rättsliga myndigheter i en medlemsstat efter en begränsad prövning skall överlämna en efterlyst person till en annan medlemsstat för lagföring eller verkställighet av ett redan utdömt straff. En faktapromemoria har upprättats på Justitiedepartementet över kommissionens förslag (Ju2001/02:FPM 19).

Under hösten 2001 bedrevs ett omfattande förhandlingsarbete inom EU med anledning av kommissionens förslag. Terroristattentaten i USA den 11 september 2001 bidrog till att frågan fick särskild prioritet. Europeiska rådet kunde vid toppmötet i Laeken den 14–15 december 2001 konstatera att det fanns en politisk överenskommelse om en europeisk arresteringsorder. Överenskommelsen avser ett utkast till rambeslut som väsentligt skiljer sig från kommissionens ursprungliga förslag.

Europaparlamentet yttrade sig den 14 november 2001 enligt artikel 39.1 i Fördraget om Europeiska unionen över kommissionens förslag (A5-0397/2001 slutlig). Den 12 december 2001 uppmanade rådet på nytt parlamentet att yttra sig; nu över det reviderade förslag till rambeslut som framförhandlats inom rådet. I sitt yttrande den 6 februari 2002 godkände parlamentet rådets förslag till rambeslut utan förslag till ändringar.

Utkastet till rambeslut och utkast till det formulär som utgör bilaga till rambeslutet är i senaste svenska versioner fogade som *bilaga 1 och 2* till denna proposition. Vissa redaktionella och språkliga ändringar kan komma att ske vid den granskning av EU:s juristlingvister som skall göras.

Regeringen har under förhandlingsarbetet fortlöpande informerat och samrått med riksdagen. Företrädare för Justitiedepartementet har sammanträtt med Justitietskottet den 15 och 29 november samt med utskottets EU-grupp den 3 och 31 oktober 2001. Justitieministern har redogjort för förhandlingsarbetet och den svenska positionen vid sammanträde i EU-nämnden den 12 oktober samt den 9 och 30 november 2001. Därutöver har företrädare för Justitiedepartementet den 6 december 2001 inför EU-nämnden redogjort för de förhandlingar som samma dag ägt rum i ministerrådet för rättsliga och inrikes frågor. EU-nämnden ställde sig bakom förslagen.

Avsikten är att rambeslutet skall antas så snart som möjligt under det spanska ordförandeskapet. Med anledning härav samt att medlemsstaterna enligt rambeslutets artikel 27 senast den 31 december 2003 skall ha vidtagit nödvändiga åtgärder för att följa bestämmelserna i rambeslutet, lägger regeringen inte i detta sammanhang fram förslag till lagstiftning om genomförandet av åtagandena. Regeringen avser att under våren 2003 återkomma med nödvändiga lagstiftningsförslag.

Sveriges advokatsamfund, Domstolsverket, Kriminalvårdsstyrelsen, Rikspolisstyrelsen och Riksåklagaren har under hand beretts tillfälle att lämna synpunkter på ett utkast till proposition. Därutöver har vänsterpartiet till regeringen överlämnat synpunkter på rambeslutet från Frivilligorganisationernas fond för mänskliga rättigheter, Svenska Helsingforskommittén för mänskliga rättigheter, Svenska avdelningen av Internationella Juristkommissionen, Svenska sektionen av Amnesty International, Statstjänstemannaförbundet, Polisförbundet samt från personer verksamma vid Uppsala, Göteborgs och Stockholms universitet.

3.1 Utlämningsarbetet inom EU

Samarbetet inom utlämningsområdet har det senaste halvsekle bedrivits främst inom Europarådet. År 1957 antogs den grundläggande konventionen på utlämningsområdet, den europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957 (1957 års utlämningskonvention), SÖ 1959:65. De nordiska staterna har sedan 1950-talet ett utlämningsarbete som grundar sig på harmoniserad lagstiftning.

Sedan mitten av 1990-talet har utvecklingen beträffande utlämning huvudsakligen skett inom ramen för Europeiska unionens straffrättsliga samarbete. Inom Europeiska unionen har utarbetats konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater (1995 års utlämningskonvention), SÖ 1998:43, och konventionen om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater (1996 års utlämningskonvention). EU-konventionerna, som flertalet medlemsstater redan tillämpar, innebär i förhållande till 1957 års utlämningskonvention att utlämningsarbetet inom EU förenklas och förbättras. Schengenkonventionen innehåller bestämmelser om utlämning (artikel 59–66) som i huvudsak motsvaras av bestämmelser i 1995 och 1996 års utlämningskonventioner.

3.2 Nuvarande svensk lagstiftning om utlämning

Bestämmelser om utlämning för brott från Sverige finns i lagen (1957:668) om utlämning för brott (utlämningslagen) och lagen (1959:254) om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge (nordiska utlämningslagen). Förordningen (1982:306) med vissa bestämmelser om utlämning för brott innehåller bestämmelser om utlämning för brott till Sverige.

Utlämningslagen innehåller bestämmelser om utlämning till utomnordiska stater. I lagen finns särskilda bestämmelser om utlämning till en annan EU-stat. Dessa bestämmelser har tillkommit som en följd av Sveriges tillträde till 1995 och 1996 års utlämningskonventioner. De särskilda EU-bestämmelserna innehåller färre vägransgrunder än vad som gäller vid utlämning till en stat utanför EU och i en särskild avdelning regleras möjligheten att tillämpa ett förenklat förfaranden för utlämning till en annan EU-stat. Genom Sveriges tillträde till 1996 års utlämningskonvention öppnades möjligheten att utlämna svenska medborgare till en annan EU-stat och möjligheten att vägra utlämning på grund av preskription och politiska brott slopades.

4 Rambeslutet om en europeisk arresteringsorder och om överlämnande mellan medlemsstaterna

Prop. 2001/02:118

4.1 Rambeslutets innehåll

Rambeslutet innebär att all utlämning inom EU i princip skall ske med tillämpning av den europeiska arresteringsordern. Utlämningskonventionerna från 1957, 1995 och 1996 samt andra bestämmelser om utlämning som idag gäller inom EU skall således inte längre tillämpas mellan medlemsstaterna (*artikel 25.1*). De flesta av de bestämmelser om förfaranden och under vilka förutsättningar utlämning kan ske som finns i dessa konventioner återfinns dock i rambeslutet.

Rambeslutet medger fortsatt tillämpning av särskilda avtal eller överenskommelser om utlämning som kan finnas mellan vissa av medlemsstaterna och som ytterligare förenklar och underlättar utlämningsförfarandet (*artikel 25.2*). Bestämmelsen gör det möjligt att undanta t.ex. det nordiska utlämnings-samarbetet från rambeslutets tillämpningsområde.

Rambeslutet förskriver (*artikel 1*) att en medlemsstat (*den verkställande staten*) i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande och bestämmelserna i rambeslutet skall godta och verkställa en begäran om gripande och överlämnande (*europeisk arresteringsorder*) från en annan medlemsstat (*den utfärdande staten*). Den europeiska arresteringsordern innebär inte bara att den verkställande staten skall gripa den eftersökte, utan är även en begäran om att personen skall överlämnas till den utfärdande staten. Den verkställande statens "godtagande" av den utfärdande statens beslut är ett uttryck för principen om ömsesidigt erkännande av rättsliga beslut. För att betona denna princip används begreppet "överlämnande" istället för "utlämning".

Tillämpningsområdet och krav på dubbel straffbarhet

I *artikel 2* anges tillämpningsområdet för en europeisk arresteringsorder. En europeisk arresteringsorder får utfärdas för brott som enligt den utfärdande statens lagstiftning kan medföra fängelse i åtminstone ett år. När överlämnande begärs för verkställighet av ett redan utdömt straff krävs att straffet uppgår till minst fyra månaders fängelse (*artikel 2.1*). Denna avgränsning av tillämpningsområdet motsvaras av vad som följer av 1957 och 1996 års utlämningskonventioner, men skiljer sig från dessa genom att det enligt rambeslutet saknar betydelse hur strängt straff som kan följa i den verkställande staten.

Huvudregeln enligt rambeslutet är att en verkställande rättslig myndighet kan kräva att de gärningar för vilka en europeisk arresteringsorder har utfärdats utgör ett brott inte bara i den utfärdande staten men också i den verkställande staten. Det kan alltså i dessa fall uppställas krav på s.k. dubbel straffbarhet (*artikel 2.4*). För vissa brottstyper kan detta krav inte ställas, dvs. de rättsliga myndigheterna i den verkställande staten kan inte kräva att det föreligger dubbel straffbarhet om den utfärdande statens rättsliga myndigheter anser att

brottet motsvarar något av de 32 brott eller brottstyper som räknas upp i *artikel 2.2* ("listan") och brottet i den utfärdande staten dessutom kan medföra fängelse i åtminstone tre år. Tanken är att medlemsstaternas definitioner av brotten i "listan" inte skall ha någon betydelse för frågan om överlämnande kan ske. "Listan" innefattar flera av de vanligaste brottsbalksbrotten (t.ex. mord, grov misshandel, våldtäkt, rån och bedrägeri) liksom brott och brottstyper i specialstraffrätten (t.ex. narkotikabrott, miljöbrott och vissa brott enligt vapenlagen och utlänningslagen). "Listan" skall kunna utökas eller modifieras efter beslut av rådet (*artikel 2.3*). De brott som anges i "listan" motsvarar inte nödvändigtvis brott som i den svenska lagen har samma beteckning. Beteckningen "deltagande i en kriminell organisation" motsvaras inte av någon brottsbeteckning i svensk lag, men kan innefatta t.ex. vålds- eller hotbrott. Om således en svensk åklagare begär överlämnande för ett vålds- eller hotbrott som har skett inom ramen för vad som kan betecknas som en kriminell organisation, kan åklagaren, om brottet har minst tre års fängelse i straffskalan, ange i den europeiska arresteringsordern att brottet omfattas av "listan" ("deltagande i en kriminell organisation"). Den verkställande rättsliga myndigheten kommer i sådant fall inte att göra en prövning av om det föreligger dubbel straffbarhet. Det kan här tilläggas att "listan" inte är inriktad specifikt på terroristbrott. Brotten i "listan" är till viss del harmoniserade inom EU. Tanken med urvalet av brotten i "listan" torde vara att den skall omfatta grov, gränsöverskridande brottslighet som kan förekomma mellan medlemsstaterna.

Vägransgrunder

Artikel 3 anger i vilka fall den verkställande statens rättsliga myndigheter skall vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder (obligatoriska vägransgrunder). Enligt punkt 1, som motsvarar artikel 9 i 1996 års utlämningskonvention, skall verkställighet vägras om det brott som ligger till grund för en europeisk arresteringsorder omfattas av amnesti i den verkställande staten, under förutsättning att denna stat var behörig att lagföra brottet enligt sin egen strafflag. Punkt 2 uttrycker principen om *ne bis in idem* – dvs. att ingen skall dömas två gånger för samma sak. Har den eftersöktes ansvar för samma gärning prövats i en annan medlemsstat utgör det i princip hinder mot verkställighet. En liknande bestämmelse finns i artikel 2 i tilläggsprotokollet till 1957 års utlämningskonvention. Om den eftersökte inte är straffmyndig enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning skall verkställighet vägras enligt punkt 3. I 10 § utlänningslagen finns bestämmelser som i allt väsentligt motsvarar de situationer som avses i punkterna 1 och 2. Vägransgrunden i punkten 3 saknar uttrycklig motsvarighet i utlänningslagarna, men torde ändå få anses gälla.

Artikel 4 innehåller bestämmelser om när verkställighet får vägras (fakultativa vägransgrunder). Enligt punkt 1 får verkställighet av en europeisk arresteringsorder vägras om gärningen inte motsvaras av ett brott i den verkställande staten (dvs. det finns inte dubbel straffbarhet) och dessutom inte är sådan som anges i artikel 2.2. När det gäller s.k. fiskalska brott får verkställighet inte vägras med hänvisning till att den

verkställande statens lagstiftning inte innehåller samma slags bestämmelser som den utfärdande statens lagstiftning om skatter, avgifter, tullar eller valuta. En motsvarande bestämmelse om hur kravet på dubbel straffbarhet skall tolkas angående fiskaliska brott finns i artikel 6.2 i 1996 års utlämningskonvention. Punkt 2 uttrycker principen om *lis pendens*, dvs. att pågående lagföring för samma gärning av den eftersökte utgör ett hinder mot verkställighet. Artikel 8 i 1957 års utlämningskonvention innehåller en motsvarande bestämmelse. Enligt punkt 3 får verkställighet vägras om det i den verkställande staten meddelats åtalseftergift eller om åtalet lagts ned beträffande det aktuella brottet. En liknande bestämmelse finns i artikel 9 i 1957 års utlämningskonvention. Åtals- eller verkställighetspreskription i den verkställande staten får enligt punkt 4 åberopas som hinder mot att verkställa en europeisk arresteringsorder. Bestämmelsen motsvarar i huvudsak artikel 8.2 i 1996 års utlämningskonvention. Punkt 5 motsvarar *ne bis in idem*-bestämmelsen i artikel 3.2, men omfattar till skillnad från den bestämmelsen domar från tredje land. Punkterna 3–5 motsvaras i allt väsentligt av vägransgrunderna i 10 § utlämningslagen. Om den europeiska arresteringsordern har utfärdats för verkställighet av ett ådömt frihetsstraff får den verkställande staten enligt punkt 6 vägra verkställighet om personen är medborgare eller bosatt i den verkställande staten under förutsättning att den staten övertar verkställigheten av straffet. Verkställighet får vidare vägras enligt punkt 7 om gärningen helt eller delvis ägt rum på den verkställande statens territorium eller om gärningen ägt rum i tredje land och den verkställande staten hade saknat jurisdiktion över ett sådant brott om det begicks utanför dess territorium. Bestämmelsen motsvarar artikel 7.2 i 1957 års utlämningskonvention. Utlämningslagstiftningen innehåller inte någon motsvarighet till vägransgrunderna i punkterna 6 och 7.

Artiklarna 3 och 4 är inte en uttömmande reglering i fråga om vilka möjligheter en verkställande stat har att avstå från att verkställa en europeisk arresteringsorder. Det framgår redan av *beaktandesatserna* (punkt 12) att verkställighet av en europeisk arresteringsorder inte hindrar medlemsstaterna från att tillämpa sina konstitutionella regler om prövning i laga ordning, föreningsfrihet, tryckfrihet och yttrandefrihet. Rambeslutet ger också rätt att vägra överlämnande om det finns skäl att tro att en europeisk arresteringsorder utfärdats i syfte att lagföra eller straffa en person på grund av dennes kön, ras, religion, etniska ursprung, nationalitet, språk, politiska uppfattning eller sexuella läggning, eller att personens ställning vid ett överlämnande kan skadas av något av dessa skäl. Enligt *artikel 1.3* skall rambeslutet inte påverka skyldigheten att i det enskilda fallet respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen. Rambeslutet inverkar inte heller på internationella åtaganden som kan åligga en verkställande medlemsstat som en följd av en föregående utlämning till den staten (*artikel 17 d*) eller immunitetsbestämmelser – nationella såväl som folkrättsliga – som följer av lagstiftningen i medlemsstaterna (*artikel 17 c*). Det ankommer emellertid på den verkställande statens rättsliga myndigheter att, där det i det enskilda fallet är möjligt, verka för att immuniteten hävs, i syfte att få till stånd verkställighet av den europeiska arresteringsordern. Situationer

där immuniteten inte kan hävas är dock tänkbara, t.ex. om det inte föreligger tillräcklig majoritet i riksdagen för att häva en ledamots immunitet (4 kap. 8 § regeringsformen). Som en yttersta åtgärd anges i beaktandesatserna (punkt 10) att tillämpningen av rambeslutet under vissa förutsättningar får avbrytas i förhållande till en medlemsstat som allvarligt åsidosätter de principer som fastställs i artikel 6.1 i Fördraget om Europeiska unionen. dvs. principerna om frihet, demokrati och respekt för de mänskliga rättigheterna, de grundläggande friheterna och rättsstatsprincipen.

Villkor som kan uppställas för att verkställa en europeisk arresteringsorder

Den verkställande rättsliga myndigheten kan enligt *artikel 5* ställa upp vissa, där angivna, villkor för att verkställa en europeisk arresteringsorder. Om den eftersökte dömts i sin utvaro kan enligt punkt 1 den verkställande rättsliga myndigheten kräva att den dömda personen erbjuds möjlighet att inkomma med besvär mot utvarodomen. En liknande bestämmelse om att den verkställande staten kan ställa villkor för att utlämning skall ske när den eftersökte personen dömts i sin utvaro finns i artikel 3 i andra tilläggsprotokollet till 1957 års utlämningskonvention. Enligt 9 § tredje stycket utlämningslagen kan Sverige utlämna en person som i en annan stat dömts i sin utvaro, under villkor att den dömda har möjlighet att i den andra staten påkalla en ny rättegång som tillgodoser hans rättigheter. Om den eftersökte har dömts eller löper risk att dömas till livstids fängelse kan enligt punkt 2 den verkställande rättsliga myndigheten kräva att den utfärdande staten garanterar att livstidsstraffet omprövas kontinuerligt – administrativt eller genom benådning – och i vart fall efter 20 år. Slutligen kan, enligt punkt 3, den verkställande rättsliga myndigheten kräva att en person som är medborgare eller bosatt i den staten återförs dit efter rättegången för verkställighet av det straff som ådömts honom i den andra staten. Enligt artikel 7.2 i 1996 års utlämningskonvention är det redan idag möjligt för en anmodad stat att för utlämning av egna medborgare uppställa ett sådant krav. I 3 a § utlämningslagen finns bestämmelser som möjliggör utlämning av svenska medborgare för lagföring under villkor om att den som utlämnas återförs till Sverige för verkställighet av ett ådömt frihetsstraff eller annat frihetsberövande i anledning av brottet.

Specialitetsprincipen och skydd mot vidareutlämning

Inom utlämningsrätten skyddar den s.k. specialitetsprincipen den som har utlämnats från åtal eller straff för andra brott än de som omfattades av utlämningsbeslutet. För att den som har utlämnats skall kunna åtalas för sådana brott – som har begåtts före utlämningsbeslutet – krävs som regel medgivande från den utlämnande staten. Specialitetsprincipen och skyddet mot vidareutlämning samt undantag från dessa principer regleras i 12 och 12 a §§ utlämningslagen. Ett krav på samtycke återfinns också i rambeslutet, men enligt *artikel 22* kan varje medlemsstat förklara att sådant medgivande inte krävs om den utfärdande staten har lämnat motsvarande förklaring. I artikeln anges dessutom ett antal situationer, i

huvudsak hämtade från 1957 och 1996 års utlämningskonventioner, där den verkställande statens medgivande inte krävs för ytterligare åtal eller straff. På motsvarande sätt kan medlemsstaterna förklara att vidareutlämning till en annan medlemsstat får ske utan medgivande från den verkställande staten (*artikel 23*). Vidareutlämning till en stat utanför den Europeiska unionen förutsätter dock alltid medgivande från behörig myndighet i den stat från vilken den eftersökte har överlämnats.

Förfarandet

Beslut om utlämning för brott har traditionellt fattas på regerings- eller ministernivå. Genom 1995 års utlämningskonvention infördes ett förenklat utlämningsförfarande för de fall där den som begärs utlämnad samtycker till utlämning. Bestämmelser om det förenklade utlämningsförfarandet finns i 28–39 §§ utlämningslagen. Det förenklade förfarandet utgår från att beslut om utlämning i sådana fall skall fattas på myndighetsnivå. Även rambeslutet utgår från att beslut om utfärdande och verkställighet av europeisk arresteringsorder fattas på myndighetsnivå. Det är upp till varje medlemsstat att bestämma vilken eller vilka rättsliga myndigheter som skall ha hand om dessa frågor (*artikel 6*).

Medlemsstaternas rättsliga myndigheter får, genom att utfärda europeiska arresteringsorder, efterlysa personer som är misstänkta för brott och därför skall lagföras, eller som redan har dömts, men ännu inte avtjänat det ådömda straffet (*artiklarna 1.1 och 10*). En europeisk arresteringsorder skall upprättas i enlighet med ett särskilt formulär (se *bilaga 2*) och innehålla de uppgifter som anges i *artikel 9.1*. Ansökan skall vara översatt till den verkställande statens officiella språk eller till ett språk som den staten har förklarat sig godta (*artikel 9.2*). Arresteringsordern kan skickas direkt till den verkställande rättsliga myndigheten eller, om det är lämpligare, genom Schengens informationssystem (SIS). Även andra kommunikationsvägar är möjliga.

Utgångspunkten är att utfärdande och verkställighet av en europeisk arresteringsorder skall följa nationella straffprocessuella bestämmelser. I rambeslutet uppställs vissa minimiregler för de nationella rättsliga myndigheternas hantering av sådana ärenden. När en eftersökt person grips skall den verkställande statens rättsliga myndigheter pröva om personen skall häktas eller underkastas något annat tvångsmedel (*artikel 13*). Om den eftersökte samtycker till överlämnande skall samtycket – i likhet med vad som gäller enligt det förenklade utlämningsförfarandet – lämnas under sådana former att det framgår att personen har förstått innebörden och konsekvenserna av samtycket (*artikel 14*). Samtycket skall i princip vara oåterkalleligt, men medlemsstaterna kan i särskild ordning förklara att ett samtycke under vissa förhållanden kan återkallas. En person som inte samtycker skall ha rätt till muntlig handläggning av frågan om överlämnande skall ske på grund av arresteringsordern (*artikel 14 a*). Den eftersökte skall ha rätt till rättsligt biträde och tolk i enlighet med den nationella lagstiftningen i den verkställande staten (*artikel 12.2*).

Beslut om överlämnande skall fattas inom tio dagar från det att personen lämnat sitt samtycke (*artikel 17.2*) och i övriga fall inom 60 dagar från gripandet (*artikel 17.3*). I särskilda fall kan dessa tidsfrister

utsträckas med 30 dagar (*artikel 17.4*). När beslutet är fattat skall det verkställas genom att personen, som huvudregel, skall överlämnas inom tio dagar från beslutet (*artikel 18*). Om det finns starka humanitära skäl, t.ex. att verkställigheten skulle äventyra den eftersöktes liv och hälsa, är det enligt 18.4 möjligt att tillfälligt skjuta upp överlämnandet. Vid utlämning som inte sker enligt det förenklade förfarandet saknas bestämmelser om när beslut i utlämningsfrågan skall fattas. Ett sådant utlämningsbeslut skall normalt verkställas inom en månad från beslutet (20 §). Vid utlämning enligt det förenklade förfarandet skall beslut i utlämningsfrågan fattas inom 20 dagar från det att samtycke har lämnats (33 §). Beslutet skall därefter verkställas inom ytterligare 20 dagar (34 §).

Om den eftersöktes närvaro i den utfärdande staten är nödvändig även innan ett beslut i överlämnandefrågan har meddelats, kan personen tillfälligt överföras till den utfärdande staten (*artikel 17 a*) eller höras på begäran av den utfärdande statens rättsliga myndighet medan han fortfarande befinner sig i den verkställande staten (*artikel 17 b*).

Ikraftträdande m.m.

Enligt *artikel 27* skall medlemsstaterna före utgången av år 2003 vidta de åtgärder som är nödvändiga för att genomföra rambeslutet. Den 1 januari 2004 ersätter rambeslutet utlämningskonventionerna från 1957, 1995 och 1996 samt andra bestämmelser om utlämning som idag gäller inom EU (*artikel 25.1*). Huvudregeln enligt övergångsbestämmelsen är att de nuvarande utlämningskonventionerna skall tillämpas på framställningar som inkommer före detta datum (*artikel 26.1*). Medlemsstaterna kan i en särskild förklaring till rådet ange att de som verkställande stat kommer att fortsätta att behandla framställningar i enlighet med utlämningskonventionerna när det är fråga om gärningar som har ägt rum före en viss, av den staten angiven, tidpunkt. Denna tidpunkt får inte infalla senare än rambeslutets ikraftträdande, vilket enligt *artikel 28* sker 20 dagar efter dess offentliggörande i Europeiska gemenskapernas officiella tidning.

4.2 Antagande av rambeslutet

Regeringens förslag: Riksdagen godkänner utkastet till rambeslut om en europeisk arresteringsorder och om överlämnande mellan medlemsstaterna.

Skälen för regeringens förslag

Fortsatt utveckling av det straffrättsliga samarbetet

Rambeslutets bestämmelser är en utveckling av nuvarande internationella överenskommelser på utlämningsområdet. Sverige har sedan länge ett effektivt och relativt snabbt utlämningssamarbete med de nordiska grannländerna. Erfarenheterna av det samarbetet är mycket goda. Bestämmelserna i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder motsvarar i stora delar de som idag tillämpas inom Norden. Detta kan förklaras av att det nordiska utlämningssamarbetet stått som förebild för kommissionens förslag till rambeslut.

Rambeslutet bygger också vidare på EU:s utlämningskonventioner från 1995 och 1996 samt utlämningsbestämmelserna i Schengenkonventionen. Dessa konventioner har inneburit en förenkling av det traditionella utlämningssamarbetet bl.a. genom att utlämningsbeslut i vissa fall fattas av rättsliga myndigheter och inte på politisk nivå samt genom avskaffandet – helt eller delvis – av vissa vägransgrunder, t.ex. politiska brott, preskription och medborgarskap. Rambeslutet är en naturlig fortsättning på det arbete som sedan länge pågått för att utveckla det rättsliga samarbetet.

Möjligheten att mellan stater utlämna personer som är eftersökta för lagföring eller för att verkställa straff är av central betydelse i det internationella straffrättsliga samarbetet. Utlämning är ett nödvändigt komplement till annat sådant rättsligt samarbete. Den europeiska arresteringsordern innebär i detta avseende en förbättring och förenkling i förhållande till dagens utlämningsförfaranden. Införandet av en möjlighet att överlämna misstänkta personer inom EU med stöd av en europeisk arresteringsorder kommer således att förbättra Sveriges och övriga medlemsstaters möjligheter att utreda och beivra brott.

Rambeslutet förutsätter att medlemsstaterna skapar likartade – men inte identiska – förfaranden för utfärdande och verkställighet av europeiska arresteringsorder. Det innebär en effektivisering i förhållande till de nuvarande förfarandena för utlämning, där handläggningstiden för att pröva en utlämningsbegäran i vissa stater kan uppgå till mer än ett år. Enligt rambeslutet skall ett beslut normalt fattas inom två månader. Genom att handläggningstiderna förkortas sparas inte bara kostnader och de olägenheter som långvariga frihetsberövanden innebär för den som begärs utlämnad. Det innebär dessutom att en brottsutredning som förutsätter att en misstänkt person överlämnas för lagföring kan bedrivas utan långa uppehåll i väntan på att en begäran om utlämning behandlas i den andra staten. Därigenom blir utredningen mer koncentrerad och risken minskar att utredning och bevisning försvinner eller försämras.

En arresteringsorder kan bara användas för att få till stånd en lagföring eller för att verkställa ett redan utdömt straff eller en annan frihetsberövande påföljd. Avvisnings- och utvisningsbeslut omfattas således inte av rambeslutet.

Överlämnande av svenska medborgare

Det har i drygt 40 år varit möjligt att utlämna svenska medborgare till andra nordiska länder. Genom en lagändring år 2001 öppnades, i samband med att Sverige tillträdde 1996 års utlämningskonvention, en möjlighet att under vissa förutsättningar utlämna svenska medborgare till andra EU-stater. En svensk medborgare kan utlämnas för lagföring om han eller hon vid tiden för brottet sedan minst två år stadigvarande vistats i den ansökande staten eller om den gärning för vilken utlämning begärs motsvarar brott för vilket det enligt svensk lag är föreskrivet fängelse i mer än fyra år (3 § utlämningslagen). Utlämning för verkställighet av ett fängelsestraff förutsätter att den som begärs utlämnad vid tiden för brottet sedan minst två år stadigvarande vistats i den ansökande staten eller att han eller hon samtycker till utlämning (3 b §). När utlämning av en svensk medborgare beviljas kan villkor uppställas om att den som utlämnas återförs till Sverige för verkställighet här av ett ådömt frihetsstraff eller annat frihetsberövande i anledning av brottet (3 a §).

Rambeslutet medger inte att Sverige uppställer särskilda kriterier för att överlämna svenska medborgare. Sverige kan däremot som verkställande stat uppställa villkor om att den som överlämnas återförs till Sverige för verkställighet här av det straff som kan ha ådömts. Den möjligheten omfattar inte bara svenska medborgare utan också personer som är bosatta här. Möjligheten att uppställa ett sådant villkor för personer som är bosatta men inte medborgare i den verkställande staten har inte funnits tidigare. Detsamma gäller möjligheten att vägra överlämnande av egna medborgare och personer bosatta i den verkställande staten för verkställighet av straff, under förutsättning att den verkställande staten tar över straffverkställigheten.

Rambeslutet skall visserligen inte genomföras förrän år 2004. Trots detta skulle kunna ifrågasättas lämpligheten av att så snart efter tillträdet till 1996 års utlämningskonvention ytterligare öppna för överlämnande av svenska medborgare. Mot bakgrund av medborgarskapets särställning inom utlämningsrätten väcker den snabba utvecklingen i detta avseende vissa frågeställningar. Det gäller särskilt i sådana medlemsländer som till skillnad från Sverige hittills inte alls har öppnat för utlämning av egna medborgare. I samband med Sveriges tillträde till 1996 års utlämningskonvention redovisade regeringen skäl för att tillåta utlämning av svenska medborgare till andra EU-stater (prop. 2000/01:83 s. 30ff). Regeringen anförde: ”Den minskade gränskontrollen i förening med en ökad rörlighet över gränserna inom Europa är faktorer som underlättar för den internationella brottsligheten att breda ut sig. Sannolikt är det många gånger en slump i vilket land en misstänkt person grips. Rättegångar med personer från olika länder inblandade kan också förväntas bli vanligare. En annan följd av den ökade internationella rörligheten är att begreppen medborgarskap och hemvist inte längre är lika naturligt förknippade med varandra. Att vara medborgare i en stat

och ha hemvist i en annan är idag inte något ovanligt. Mot den nu tecknade bakgrunden ter det sig inte rimligt att en svensk medborgare som bott en längre tid i en annan EU-stat och där gjort sig skyldig till brott skall kunna undvika lagföring i den staten genom att resa till Sverige. Rättigheten inom EU att bo och arbeta i ett land där man inte är medborgare bör också innebära en skyldighet att i vissa fall underkasta sig det andra landets regler och jurisdiktion.”

De anförda skälen är alltså relevanta. Skyldigheten att i fler fall än tidigare överlämna svenska medborgare, i förening med den ökade möjligheten att låta svenska medborgare och personer bosatta i Sverige verkställa straff här som har ådömts dem i utlandet, innebär för svensk del såväl fördelar som eftergifter. Samtidigt innebär rambeslutet i denna del att svenska åklagare ges större möjligheter att få medborgare i andra EU-stater överlämnade till Sverige. Sammantagna, och som en del av det nya system som den europeiska arresteringsordern utgör, anser regeringen att fördelarna i detta avseende överväger nackdelarna.

Skäl för att vägra överlämnande

Vägransgrunderna i rambeslutet är delvis annorlunda än de som finns i utlämningslagen. Några vägransgrunder har tillkommit medan andra har tagits bort. Det som tagits bort är möjligheten att vägra utlämning av en svensk medborgare (2 § utlämningslagen), dubbel straffbarhet i vissa fall (4 §), militära brott (5 §), humanitära skäl (8 §) och att det rättsliga beslut som ligger till grund för framställningen är uppenbart oriktigt (9 §). De vägransgrunder som kan och i vissa fall skall åberopas, och som i huvudsak motsvaras av bestämmelser i utlämningslagen, är amnesti (10 §), *ne bis in idem* (dvs. att ingen skall dömas två gånger för samma sak, 10 §), avsaknad av dubbel straffbarhet i vissa fall (4 §), *lis pendens* (dvs. pågående lagföring, 11 §), preskription (10 §) och att den som begärs utlämnad, på grund av sin härstamning, tillhörighet till viss samhällsgrupp, religiösa eller politiska uppfattning eller eljest, riskerar att utsättas för förföljelse (7 §). Vägransgrunder som huvudsakligen är nya i förhållande till utlämningslagen är bristande straffmyndighetsålder, att brottet har begåtts på den verkställande statens territorium och att den som begärs överlämnad för verkställighet av straff är medborgare eller bosatt i den verkställande staten, under förutsättning att den staten också tar över verkställigheten av straffet. Även om utlämningslagen saknar bestämmelser om verkan av immunitet och att gärningen är straffri och därmed inte utlämningsbar på grund av bestämmelser om föreningsfrihet, tryckfrihet och yttrandefrihet i andra medier, torde sådana omständigheter redan idag utgöra hinder mot att verkställa en begäran om utlämning.

Möjligheten att vägra utlämning med hänvisning till humanitära skäl – ”personens ungdom, hälsotillstånd eller personliga förhållanden” (8 § utlämningslagen) – har sin grund i ett svenskt förbehåll till 1957 års utlämningskonvention. Effekterna av att denna vägransgrund tas bort kan antas bli begränsade. Denna vägransgrund åberopas mycket sällan, i synnerhet mellan EU:s medlemsstater. Av särskilt intresse i detta sammanhang är möjligheten att vägra överlämnande av i och för sig straffmyndiga men ändå mycket unga personer. Det har varit ytterst

ovanligt att utlämning begärts avseende sådana personer. Det finns inte anledning att anta att detta förhållande kommer att förändras. Att Sverige nu inte kan åberopa förbehållet till 1957 års utlämningskonvention uppvägs också i viss utsträckning av möjligheten att enligt rambeslutets artikel 5.3 uppställa villkor om återförande till Sverige efter avslutad rättegång av den som är svensk medborgare eller bosatt här (se ovan). Det finns även en möjlighet att av humanitära skäl skjuta upp överlämnandet av en person, t.ex. om det annars skulle medföra fara för personens liv och hälsa (*artikel 18.4*). Möjligheten att skjuta upp ett överlämnande bör t.ex. kunna användas när det gäller unga personer. Som har angetts i det föregående, skall rambeslutet enligt *artikel 1.3* inte påverka skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen.

Vägransgrunden militära brott (5 § utlämningslagen) har så vitt är känt inte tillämpats av Sverige under modern tid.

Vid utlämning till en annan EU-stat är det i praktiken ovanligt att det aktualiseras vägransgrunder som har sin grund i att det rättsliga förfarandet är bristfälligt i den andra staten. Allmänt sett framstår behovet av de ”traditionella” vägransgrunderna vara större i förhållande till stater vars rättsordningar avsevärt skiljer sig från vår. Flertalet av de vägransgrunder som behålls under det nya systemet rör omständigheter som den utfärdande rättsliga myndigheten normalt sett inte har kännedom om eller kan bedöma och som, om de varit kända, sannolikt hade medfört att en begäran om överlämnande inte hade skett. I detta sammanhang kan också nämnas att det inom EU nyligen har inletts en diskussion kring frågan om brottmålsprocessen och förfarandereglerna i någon utsträckning bör harmoniseras för att undvika alltför stora olikheter mellan de nationella systemen.

Enligt 9 § utlämningslagen krävs för utlämning att den begärande staten bifogar en dom eller, om sådan inte har meddelats, ett beslut om häktning. Sverige har, till följd av en reservation till 1957 års utlämningskonvention, förklarat sig som regel godta en dom eller häktningsbeslut meddelat av en domstol eller en domare. Om det i ett särskilt fall framgår att domen eller häktningsbeslutet är uppenbart oriktigt skall dock utlämning vägras. Sverige är den enda stat inom EU som har gjort en sådan reservation. Ett avslag på denna grund har i praktiken varit ytterst ovanligt. Rambeslutet kräver inte att en begäran om överlämnande stöds av sådan utredning. Det har ansetts vara tillräckligt att en rättslig myndighet – dvs. åklagare eller domstol – utfärdar den europeiska arresteringsordern. Möjligheten att avslå en begäran om utlämning på grund av att domen eller häktningsbeslutet är uppenbart oriktigt bortfaller därmed. Det är dock en naturlig konsekvens av att rambeslutet bygger på principen om ömsesidigt erkännande och att en materiell prövning bäst sker i den utfärdanden staten. Detta ligger i linje med vad som gäller vid utlämning inom Norden. Där gäller att den anmodade staten inte gör någon materiell prövning av det rättsliga avgörande som ligger till grund för utlämningsbegäran.

Den principiellt största nyheten i rambeslutet är avskaffandet i vissa fall av kravet på dubbel straffbarhet. Genom att avskaffa kravet i dessa fall fullföljer medlemsstaterna den process som inleddes i Tammerfors år 1999 – som upprepades i milleniestrategin och åtgärdsprogrammet för genomförandet av principen om ömsesidigt erkännande – och som syftar till att underlätta samarbetet mellan medlemsstaterna genom ömsesidigt erkännande av varandras rättsliga avgöranden. Det ömsesidiga erkännandet har sedan dess blivit ett allt vanligare inslag på agendan inom tredjepelarsamarbetet och för närvarande pågår inom EU förhandlingar om bl.a. ömsesidigt erkännande av beslut under förundersökning om frysning av egendom eller bevismaterial och av bötesstraff.

Upprätthållandet av krav på dubbel straffbarhet vid utlämning har motiverats bl.a. med att det ökar förutsebarheten när det gäller att bedöma i vilka fall utlämning från Sverige kan komma att ske och att det kan ifrågasättas om det är rimligt att från svensk sida vidta en så ingripande åtgärd som utlämning i fall där den aktuella gärningen inte är så klandervärd att den ansetts böra vara straffbar enligt svensk lag (a. prop. s. 42 f.).

Utgångspunkten för överväganden av frågan om avskaffande i vissa fall av krav på dubbel straffbarhet är emellertid annorlunda för den europeiska arresteringsordern än för utlämning och den bedömning som gjordes i samband med Sveriges tillträde till 1996 års utlämningskonvention. Den viktigaste skillnaden är att arresteringsordern vilar på principen om ömsesidigt erkännande. Så som har angetts i det föregående, grundar sig den principen på tanken att den rättsliga myndighet som initierar ett rättsligt förfarande skall förutsättas ha både anledning och behörighet till detta. Myndigheter i andra medlemsstater skall på en sådan begäran godta den begärande myndighetens bedömningar. I det nya system för överlämnande som följer av rambeslutet är avskaffande av dubbel straffbarhet ett naturligt och konsekvent inslag. Argumenten för bibehållande av krav på dubbel straffbarhet får i det sammanhanget inte samma betydelse som vid utlämning. Enligt regeringens bedömning är därmed skälen för avskaffande i vissa fall av kravet på dubbel straffbarhet för överlämnande enligt den europeiska arresteringsordern starkare än de som talar för att behålla ett sådant krav.

Borttagandet av kravet på dubbel straffbarhet innebär i praktiken att det är den utfärdande statens straffrättsliga definition av brottet som skall tillämpas. Därigenom förenklas förfarandet genom att någon bedömning inte krävs av om den aktuella gärningen motsvarar ett brott i den verkställande staten. Vad som är viktigare är att en person som är eftersökt för grova brott inte undgår lagföring eller straff på grund av att medlemsstaternas kriminalisering av brotten i "listan" skiljer sig åt. Avskaffandet av dubbel straffbarhet är dock förbehållet brott i "listan" som har minst tre års fängelse i straffskalan i den utfärdande staten. Det innebär att avskaffandet kommer att avse gärningar som enligt strafflagstiftningen i medlemsstaterna motsvarar typiskt sett grov brottslighet. Samtidigt kan det konstateras att borttagandet i vissa fall av kravet på dubbel straffbarhet inte bör innebära så stora förändringar i sak.

Det kan också ifrågasättas varför en medlemsstat skall kunna vägra överlämna en eftersökt person bara för att en annan medlemsstat har kriminaliserat vissa gärningar på ett delvis annorlunda sätt. Skillnaden i kriminalisering kan många gånger förklaras av att olika länder har olika behov, beroende på t.ex. att en viss typ av brottslighet är vanlig i det landet. Skillnaden kan också vara närmast lagteknisk till sin natur, t.ex. att ansvaret för försök och förberedelse till ett visst brott har olika utformning i olika medlemsstater. Det gäller bl.a. brottet "deltagande i en kriminell organisation", som finns i den s.k. listan. Deltagande i en sådan organisation kan t.ex. vara förberedelse eller försök till ett grovt brott enligt svensk rätt, medan det i andra länder betecknas som ett självständigt brott. De brott som finns på den s.k. listan är typiskt sett sådana att de är kriminaliserade i EU:s medlemsstater. Det innebär inte att varje brott i "listan" motsvarar ett brott enligt svensk lag. Det finns, som Advokatsamfundet har påpekat, undantag, t.ex. "deltagande i en kriminell organisation". Det betyder att det i enskilda fall teoretiskt kan förekomma att en gärning som motsvaras av ett brott på "listan" inte är kriminaliserad enligt svensk rätt.

Det bör i detta sammanhang klargöras att avskaffandet av krav på dubbel straffbarhet inte innebär att varje gärning som kan hänföras till "listan" utan vidare skall medföra överlämnande. Rambeslutet hindrar inte en medlemsstat från att tillämpa sina konstitutionella regler om föreningsfrihet, tryckfrihet och yttrandefrihet i andra medier. Det innebär för svensk del att t.ex. gärningar som en utfärdande rättslig myndighet betecknar som deltagande i en kriminell organisation eller rasism eller främlingsfientlighet inte kan medföra överlämnande om gärningen är sådan att den skyddas av grundlagen och därför är straffri enligt svensk rätt.

Advokatsamfundet har kritiserat att effekterna på det grundlags-skyddade området av att för vissa fall avskaffa kravet på dubbel straffbarhet inte är tillräckligt belysta. Det bör dock anmärkas att grundlagarnas tillämplighet i ett ärende om utlämning eller överlämnande inte har något samband med frågan om avskaffande av kravet på dubbel straffbarhet. Den europeiska arresteringsordern innebär i detta sammanhang ingen förändring.

Ett nytt rättsligt förfarande

Beslut om utlämning har traditionellt fattats på politisk nivå. En förklaring till detta är bl.a. den utrikespolitiska betydelse ett utlämningsbeslut kunde ha. Det är idag sällsynt att utlämningsärenden har utrikespolitiska eller säkerhetspolitiska implikationer. Ett bevis på att behovet av politisk kontroll över utlämningsförfarandena har minskat är 1995 års utlämningskonvention, som innebär att beslut om utlämning i vissa fall kan fattas av rättsliga myndigheter. Genom rambeslutet överläts beslut till rättsliga myndigheter. Utlämningsinstitutets mellanstatliga karaktär ersätts av ett förfarande som går ut på att rättsliga myndigheter i medlemsstaterna med få och enkla formaliteter erkänner varandras bedömningar och beslut. Därigenom framhålls den rättsliga aspekten av förfarandena framför den politiska. Verkställighet av en europeisk arresteringsorder är ett rättsligt förfarande och ingenting annat. Detta bör

bidra till ökad rättssäkerhet och större förutsebarhet än vad som idag är fallet vid utlämning. Möjligheten för regeringen att även i fortsättningen bli underrättad i fall som rör utrikespolitiska frågor framgår av 10 kap. 8 § regeringsformen.

Sverige bör anta rambeslutet

Rambeslutet bygger till stor del på begrepp och förfaranden som är kända från utlämningsrätten. Samtidigt innehåller det nyheter som i såväl praktiskt som principiellt hänseende kan framstå som problematiska. Regeringen anser dock att de fördelar den europeiska arresteringsordern erbjuder överväger svårigheterna och de nackdelar som kan finnas. Rambeslutet utvecklar på ett bra sätt det rättsliga samarbetet och det ger avsevärt bättre möjligheter att utreda och beivra brott. Det innebär dessutom ett större inslag av rättslig prövning i förfarandet och tvingar medlemsstaterna att kraftigt minska handläggningstiderna för prövning av framställningar. Regeringen anser därför att Sverige bör verka för att rambeslutet antas.

Eftersom ett rambeslut enligt artikel 34.2 b i Fördraget om Europeiska unionen är bindande för medlemsstaterna, och då det nu aktuella rambeslutet innehåller bestämmelser som gör det nödvändigt att ändra den svenska lagstiftningen, krävs riksdagens godkännande innan Sverige röstar för ett antagande i ministerrådet.

5 Genomförande av det nya systemet

5.1 Allmänt om det svenska förfarandet

Regeringens bedömning: Förfarandet för utfärdande och verkställighet av en europeisk arresteringsorder kan till stor del ske med utgångspunkt i dagens system för utlämning.

Skälen för regeringens bedömning

Rambeslutet kräver ett delvis annorlunda förfarande för överlämnande än det som idag tillämpas vid utlämning till och från Sverige. Regeringen anser att utgångspunkten för det nya systemet bör vara de nuvarande utlämningsförfarandena, men att dessa anpassas till rambeslutets krav. Med denna utgångspunkt lämnas i det följande en redogörelse för de huvudsakliga dragen i hur förfarandet för utfärdande och verkställighet av en europeisk arresteringsorder är tänkt att fungera. Regeringen kräver dock ytterligare överväganden samt inhämtande av synpunkter från berörda instanser. Det kan därför under det fortsatta lagstiftningsarbetet bli nödvändigt att i någon del avvika från den ordning som här presenteras.

Förfarandet för utfärdande av en europeisk arresteringsorder bör i stora delar kunna utgå från dagens ordning för begäran om utlämning från en annan EU-stat. Det är idag åklagare, Kriminalvårdsstyrelsen eller Statens institutionsstyrelse som är behörig att begära utlämning för lagföring, verkställighet av fängelsestraff respektive för sluten ungdomsvård. Enligt rambeslutet ankommer det på de rättsliga myndigheter som medlemsstaterna anger att utfärda europeiska arresteringsorder. Med ”rättsliga myndigheter” menas i detta sammanhang huvudsakligen åklagare och domstolar. Mot bakgrund av rambeslutets rättsliga karaktär och de uppgifter som åligger en utfärdande rättslig myndighet, bör övervägas att låta åklagare fullgöra uppgiften att utfärda en europeisk arresteringsorder både för lagföring och för verkställighet av en dom.

Utfärdande av en europeisk arresteringsorder bör inte behöva skilja sig nämnvärt från en begäran om utlämning. Grunden för en utlämningsbegäran är som regel ett häktningsbeslut eller, vid begäran om utlämning för verkställighet av påföljd, en verkställbar dom. Enligt rambeslutet krävs inte att det har fattats något särskilt beslut om anhållande eller häktning för att överlämnande skall kunna begäras för lagföring. Det framstår emellertid som naturligt att en svensk sådan begäran normalt föregås av ett beslut av domstol om häktning i den eftersöktes utevaro. I likhet med vad som gäller idag vid utlämning, bör något sådant krav däremot inte uppställas vid begäran om överlämnande för verkställighet av straff. Det bör, som Riksåklagaren har förordat, i det fortsatta lagstiftningsarbetet övervägas om åklagares beslut om anhållande i någon utsträckning kan vara ett alternativ till häktning.

Utlämning kräver som regel att den ansökande staten gör en framställan med begäran om utlämning. Detta motsvaras enligt rambeslutet av att en rättslig myndighet i den utfärdande medlemsstaten utfärdar en europeisk arresteringsorder. I båda fallen kan en begäran sändas direkt till den stat där den eftersökta personen tros befinna sig eller genom att det utfärdas en efterlysning i SIS. I båda fallen krävs att ansökan innehåller viss angiven information.

När den eftersökta har gripits och överlämnats till Sverige skall frågan om frihetsberövande av personen genom häktning prövas av domstol eller, i verkställighetsfallen, personen förpassas till anstalt eller institution. Detta är samma ordning som idag gäller vid utlämning till Sverige.

Verkställighet av en europeisk arresteringsorder

Enligt den nuvarande ordningen fattas ett beslut om anhållande och andra tvångsmedel i avvaktan på en utlämningsframställan av åklagare, ofta mot bakgrund av en mycket begränsad utredning. Åklagarens beslut om tvångsmedel prövas av allmän domstol. Först när det har kommit in en fullständig utlämningsbegäran prövas frågan om den eftersökta skall *häktas*. En europeisk arresteringsorder har den fördelen att den i stort sett redan från början innehåller samtliga uppgifter som är nödvändiga för att en begäran om överlämnande skall kunna prövas. Frågan om

tvångsmedel kan därför prövas mot bakgrund av hela den utredning som ligger till grund för begäran om överlämnande.

Det nuvarande systemet innebär att om den som begärs utlämnad till en annan EU-stat samtycker till att utlämnas, kan Riksåklagaren enligt det förenklade utlämningsförfarandet besluta om utlämning. I övriga fall är det regeringen eller, i ett sällsynt fall, justitieministern som beslutar om utlämning. Har den som begärs utlämnad inte samtyckt till utlämning, skall ärendet prövas av Högsta domstolen innan regeringen meddelar sitt beslut. Vid utlämning inom Norden är det vanligtvis allmän åklagare som fattar beslut om utlämning vid samtycke och Riksåklagaren eller regeringen som beslutar i övriga fall.

Enligt rambeslutet skall beslut om verkställighet av en europeisk arresteringsorder fattas av rättsliga myndigheter i medlemsstaterna. Frågan om överlämnande bör därför prövas av domstol. Det bör övervägas om beslutsfattandet bör anförtros åklagare t.ex. när den som begärs överlämnad samtycker till överlämnande. Frågor om tvångsmedel bör dock alltid prövas av domstol. Beslutet om överlämnande bör kunna överklagas. Enligt rambeslutet skall slutligt beslut fattas senast sextio dagar efter det att personen har gripits. Det kommer därför att krävas bestämmelser som säkerställer att åtminstone två instanser under den tiden hinner pröva en begäran om överlämnande. När ett slutligt beslut föreligger bör det, precis som vid utlämning, vara polismyndigheten som verkställer beslutet.

5.2 Lagstiftningsbehovet

Regeringens bedömning: Rambeslutet kräver ändringar i lagstiftningen om utlämning mellan Sverige och övriga medlemsstater i EU. Den reglering som är nödvändig för att följa rambeslutet bör samlas i en särskild lag. De viktigaste lagstiftningsfrågorna rör

- tillämpningsområdet för den europeiska arresteringsordern,
- villkor för överlämnande av svenska medborgare,
- vilket underlag som skall krävas för ett beslut om överlämnande,
- bestämmelser om vägransgrunder, och
- förfaranderegler.

Skälen för regeringens bedömning

Rambeslutet påverkar främst lagbestämmelser som rör utlämning mellan Sverige och andra EU-medlemsstater. För utlämning till stater utanför EU och Norden kommer utlämningslagen fortfarande att gälla. Frågan om fortsatt tillämpning av det nordiska utlämningssamarbetet kräver ytterligare överväganden samt samråd med i första hand Danmark och Finland. Det är därför inte möjligt att redan i detta sammanhang bedöma hur den nordiska utlämningslagen bör påverkas av rambeslutet (se även avsnitt 5.3).

Nuvarande bestämmelser som reglerar utlämning inom EU tas bort ur utlämningslagen. Det gäller i huvudsak bestämmelser som tillkommit i samband med Sveriges tillträde till 1995 och 1996 års utlämningskonventioner.

Det krävs i vissa fall ändringar i andra författningar som hänvisar till utlämning, men där en bestämmelse även bör omfatta överlämnande med stöd av en europeisk arresteringsorder. Ett exempel på det är 2 kap. 8 § brottsbalken, där det stadgas att villkor som uppställs vid utlämning från främmande stat till Sverige skall lända till efterrättelse här i riket. Bestämmelsen, som tar sikte på bl.a. de begränsningar som specialitetsregeln innebär för en svensk åklagares möjlighet att åtala för andra brott än de som personen utlämnades för, bör omfatta även överlämnande med stöd av en europeisk arresteringsorder.

En ny lag

För att den särskilda reglering som rambeslutet kräver skall vara överskådlig och kunna tillämpas på ett bra sätt, bör bestämmelserna föras in i en särskild ny lag. Det kan antas att många av dessa bestämmelser kommer att motsvara bestämmelser i utlämningslagstiftningen.

Tillämpningsområdet – krav på dubbel straffbarhet

Enligt utlämningslagen krävs för utlämning till en EU-stat att gärningen motsvarar brott som enligt svensk lag har sex månaders fängelse i straffskalan. Rambeslutet utgår istället från den utfärdande statens straffskalor, där det krävs att gärningen – i de fall där krav på dubbel straffbarhet gäller – i den staten har ett års fängelse eller annan frihetsberövande påföljd i straffskalan. Straffskalan för motsvarande brott enligt svensk lag saknar enligt rambeslutet betydelse. I den särskilda regleringen av verkställighet av en europeisk arresteringsorder kommer således inte något krav på brottets svårhet, bedömd enligt svensk rätt, att uppställas.

För vissa brott eller brottstyper avskaffas kravet på dubbel straffbarhet (se avsnitt 4.1). Det bör framgå av regleringen i vilka fall en prövning skall ske av kravet på dubbel straffbarhet. Det bör vidare framgå att en europeisk arresteringsorder får verkställas för lagföring och för verkställighet av ett straff.

Vägransgrunder

Rambeslutet skiljer på obligatoriska (*artikel 3*) och fakultativa vägransgrunder (*artikel 4*). Därutöver finns bestämmelser som kan jämföras med vägransgrunder, t.ex. att rambeslutet inte påverkar skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen (*artikel 1.3*). Även rätten för medlemsstaterna att tillämpa sina konstitutionella regler om föreningsfrihet, tryckfrihet och yttrandefrihet i

andra medier kan jämföras med vägransgrunder, liksom rätten att vägra överlämnande om det finns skäl att tro att en europeisk arresteringsorder utfärdats i syfte att lagföra eller straffa en person på grund av dennes kön, ras, religion, etniska ursprung, nationalitet, språk, politiska uppfattning eller sexuella läggning, eller att personens ställning vid ett överlämnande kan skadas av något av dessa skäl (*beaktandesatserna punkt 12*).

Det bör i det fortsatta lagstiftningsarbetet övervägas vilka vägransgrunder som skall vara tvingande och vilka som bör göras fakultativa. Vägransgrunderna bör framgå av den nya regleringen. Det torde t.ex. vara helt klart att överlämnande aldrig kan ske för brott som begicks innan den eftersökte var straffmyndig (*artikel 3.3*). Å andra sidan kan övervägas om det förhållande att åtal eller straff för ett brott är preskriberat enligt svensk lag alltid bör medföra att överlämnande vägras (*artikel 4.4*). Med anledning av Sveriges tillträde till 1996 års utlämningskonvention togs nämligen möjligheten bort att avslå en utlämningsbegäran av annan än en svensk medborgare på grund av preskription (prop. 2000/01:83 s. 39f). Nya överväganden i denna fråga bör därför göras.

Underlag för verkställighet m.m. av en europeisk arresteringsorder

En europeisk arresteringsorder skall innehålla information om den eftersökte och den påstådda brottsligheten samt uppgifter om den utfärdande rättsliga myndigheten (*artikel 9.1*). Detta bör framgå av regleringen liksom om en ansökan på något annat språk än svenska kan godtas (*artikel 9.2*). Språkfrågan behandlas i avsnitt 5.3. Det krävs även bestämmelser om ansökan om och medgivande till transitering (*artikel 20*), utvidgad lagföring (*artikel 22*) och vidareutlämning (*artikel 23*).

Egna medborgare

En viktig skillnad i förhållanden till utlämningslagen är att rambeslutet som huvudregel inte ger en verkställande stat rätt att vägra överlämnande av det egna landets medborgare. Utlämningslagen innebär att svenska medborgare i vissa fall kan utlämnas från Sverige. Enligt rambeslutet kan en verkställande stat i de fall då en medborgare i den staten eller en person som är bosatt där eftersöks för verkställighet av straff, istället för överlämnande, överta verkställigheten av straffet. En verkställande stat har vidare rätt att uppställa krav på att det egna landets medborgare, som överlämnas för lagföring, efter genomförd rättegång återförs till det egna landet för att där verkställa straffet, om sådant har meddelats.

Det bör i det fortsatta lagstiftningsarbetet övervägas under vilka förutsättningar ett krav skall uppställas om att återsända svenska medborgare och personer bosatta här. Det bör vidare övervägas om och under vilka förutsättningar verkställighet skall vägras av en europeisk arresteringsorder som avser sådana personer som eftersöks för verkställighet av straff.

Enligt utlämningslagen är det regeringen och i vissa fall Riksåklagaren som fattar beslut i utlämningsärenden. Rambeslutet utgår från att rättsliga myndigheter, dvs. i huvudsak åklagare och domstolar, fattar beslut om utfärdande och verkställighet av europeisk arresteringsorder. Detta förutsätter förfaranderegler för de rättsliga myndigheternas handläggning av dessa ärenden. Det kan förutses att processuella regler krävs om t.ex. tvångsmedel, tidsfrister och överklaganden. Det kan vidare finnas skäl att införa särskilda bestämmelser om bl.a. handläggning av ärenden som rör unga lagöverträdare och om tillfälligt överlämnande av den som begärs överlämnad (*artikel 17 a*).

Verkställighet av beslutet om överlämnande m.m.

När ett beslut om överlämnande har fattats skall beslutet verkställas inom viss tid. Det krävs reglering av bl.a. frågor om tidsfrister, uppskjutande av överlämnande och verkställande myndighet. Det kan även krävas reglering för den situationen att en person har överlämnats med villkor om återsändande (*artikel 5.3*), t.ex. om vilken myndighet som skall godkänna ett villkor och vem som är ansvarig för återsändandet.

5.3 Svenska förklaringar till rambeslutet

Regeringens förslag: Sverige skall avge förklaringar till artiklarna 14.4 om möjlighet till återkallande av samtycke till överlämnande och 25.2 om fortsatt tillämpning av det nordiska utlämningsamarbetet.

Skälen för regeringens förslag: Enligt rambeslutet kan medlemsstaterna, när rambeslutet antas, avge förklaringar till artiklarna 9.2, 14.4 och 26.1. Medlemsstater som vill avge en förklaring till artikel 25.2 måste göra det senast tre månader efter rambeslutets ikraftträdande. Rambeslutet träder enligt artikel 28 i kraft den tjugonde dagen efter det att beslutet har offentliggjorts i Europeiska gemenskapernas officiella tidning. Ikraftträdandet måste här skiljas från den dag då de nationella bestämmelserna om den europeiska arresteringsordern skall börja gälla.

Artikel 9.2 – Språk

Enligt artikel 9.2 skall en europeisk arresteringsorder översättas till ett av den verkställande statens officiella språk eller till ett annat språk som den verkställande staten har förklarat sig godta. Medlemsstaterna kan i samband med att rambeslutet antas eller vid en senare tidpunkt förklara vilka språk de godtar. Frågan om Sverige bör avge en förklaring enligt denna artikel låter sig bäst bedömas i samband med den reglering om förfarandet som blir nödvändig i det kommande lagstiftningsärendet. Det framstår därför som lämpligast att frågan övervägs i det sammanhanget.

En medlemsstat som enligt artikel 14.4 vill låta samtycke till överlämnande vara återkalleligt, skall enligt den bestämmelsen underrätta generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd om detta vid antagande av rambeslutet och ange på vilka villkor samtycket kan återkallas. Bestämmelsen motsvarar artikel 7.4 i 1995 års utlämningskonvention. Frågan om återkallelse av samtycke behandlades i samband med Sveriges tillträde till den konventionen (prop. 1996/97:88, bet.1996/97:JuU15, rskr. 1996/97:198). Regeringen anförde där att återkallelse bör vara möjligt, eftersom det förenklade utlämningsförfarandet – som förutsätter samtycke – till stor del är tillkommet i den eftersöktes intresse. Om den eftersökte efter att ha lämnat samtycke får kännedom om nya omständigheter som påverkar hans ställningstagande eller om han helt enkelt ångrar sig, är det naturligt att han skall kunna påkalla tillämpning av det normala förfarandet (a. prop. s. 20f.). I 33 § femte stycket utlämningslagen finns en bestämmelse om att återkallelse av ett samtycke eller medgivande skall beaktas om det sker innan utlämningen har verkställts. Enligt regeringens mening gör sig motsvarande överväganden gällande vid återkallelse av samtycke till överlämnande med stöd av den europeiska arresteringsordern som vid återkallelse till utlämning enligt det förenklade förfarandet. Frågan bör dock på nytt övervägas i det kommande lagstiftningsarbetet. Sverige bör emellertid avge en förklaring till artikel 14.4 om att ett samtycke kan återkallas intill dess att ett beslut om överlämnande har verkställs.

Artikel 25.2 – Fortsatt tillämpning av andra utlämningsavtal

Enligt artikel 25.2 skall medlemsstaterna kunna fortsätta att tillämpa de bi- eller multilaterala utlämningsavtal som är i kraft när rambeslutet antas. Detta förutsätter dock att dessa avtal är mer långtgående än bestämmelserna i rambeslutet eller ytterligare förenklar och underlättar överlämnande mellan medlemsstaterna. En ytterligare förutsättning är att en medlemsstat som önskar tillämpa ett sådant avtal inom tre månader från rambeslutets ikraftträdande underrättar rådet och kommissionen.

Erfarenheterna av det nordiska utlämningssamarbetet är goda. Den europeiska arresteringsordern bygger i stora delar på samma princip. I vissa delar, t.ex. i fråga om avskaffande av krav på dubbel straffbarhet, är det uppenbart att den nordiska regleringen är mer långtgående än den europeiska arresteringsordern. På andra områden är det mer osäkert vilket av systemen som går längst. Frågan om den europeiska arresteringsordern är att föredra framför det nordiska utlämningsförfarandet eller om det senare bör fortsätta tillämpas – eventuellt i modifierad form – kräver ytterligare överväganden. Det krävs även samråd med de övriga nordiska länderna, i första hand Danmark och Finland. För att Sverige skall ha möjlighet att välja fortsatt tillämpning av det nordiska utlämningssamarbetet krävs en svensk förklaring om detta senast tre månader efter det att rambeslutet trätt i kraft. Om det under arbetet med genomförandepropositionen och efter samråd med övriga nordiska länder framkommer att bestämmelserna om en europeisk arresteringsorder skall tillämpas även gentemot de nordiska staterna kan

förklaringen återtas. Regeringen föreslår därför att en förklaring avges om att det nordiska utlämningsamarbetet kommer att fortsätta tillämpas av Sverige i den mån det ytterligare förenklar och underlättar förfarandena för utlämning.

Prop. 2001/02:118

Artikel 26.1 – Övergångsbestämmelser

Huvudregeln enligt artikel 26.1 är att rambeslutets bestämmelser den 1 januari 2004 ersätter tidigare gällande utlämningsinstrument. Utlämningsförfaranden som påbörjats före detta datum skall dock fortsätta handläggas enligt bestämmelserna i utlämningsinstrumenten. Medlemsstaterna får i samband med antagandet av rambeslutet förklara att de som verkställande stat under viss angiven tid kommer att fortsätta behandla framställningar som gäller gärningar begångna före den 1 januari 2004 i enlighet med bestämmelserna i utlämningsinstrumenten.

För svenskt vidkommande är utgångspunkten att ny processlag tillämpas på processuella företeelser som inträffar efter det att lagen har trätt i kraft. Det är utan betydelse om de materiella förhållanden som är rättegångens föremål har uppkommit innan lagen trätt i kraft. En ny processlag får således inte någon retroaktiv verkan (se prop. 1999/2000:61 s. 184f.). Det förhållande att den brottslighet som ligger till grund för en europeisk arresteringsorder har begåtts före den 1 januari 2004 bör med detta synsätt inte innebära att de äldre bestämmelserna skall tillämpas på sådana brott. Regeringen anser därför att det saknas skäl för Sverige att lämna en förklaring vid artikel 26.1 om särskilda övergångsbestämmelser för gärningar som har begåtts före den 1 januari 2004. Frågan om huruvida den lagstiftning som blir nödvändig med anledning av rambeslutet kräver särskilda övergångsbestämmelser för utlämningsförfaranden som redan har påbörjats den 1 januari 2004 kommer att övervägas i det kommande lagstiftningsärendet.

6 Ekonomiska konsekvenser

Antalet utlämningsärenden till och från Sverige har under senare år rört sig om något tjugotal i varje riktning, nordiska utlämningsärenden oräknade. Den europeiska arresteringsordern innebär snabbare och effektivare förfaranden än vad som idag gäller vid utlämning. Detta innebär en kostnadsbesparing, bl.a. genom att häktningstider blir kortare och antalet inblandade handläggande och beslutande instanser färre. Samtidigt bör antalet ärenden öka något, vilket för med sig en kostnadsökning. En sådan ökning kan inte förväntas vara större än att den ryms inom ramen för den kostnadsbesparing som görs och rättsväsendets nuvarande anslag.

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR FATTAT DETTA RAMBESLUT

med beaktande av Fördraget om Europeiska unionen, särskilt artikel 31 a och 31 b samt artikel 34.2 b i detta,
med beaktande av kommissionens förslag ,
med beaktande av Europaparlamentets yttrande , och

av följande skäl:

- (1) I slutsatserna från Europeiska rådet i Tammerfors av den 15–16 oktober 1999, särskilt i slutsats 35, behandlas frågan om brådskande förfaranden för utlämning eller överlämnande av personer som dömts eller är misstänkta för brott.
- (2) I åtgärdsprogrammet för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar i brottmål, antaget av rådet den 30 november 2000 , behandlas frågan om ömsesidig verkställighet av arresteringsorder.
- (3) Det finns ett antal konventioner på detta område till vilka alla eller en del medlemsstater har anslutit sig, däribland Europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957 och Europeiska konventionen om bekämpande av terrorism av den 27 januari 1977. Lagstiftningen om utlämning i de nordiska länderna har identiskt innehåll.
- (4) Dessutom har medlemsstaterna godkänt följande tre konventioner, som helt eller delvis gäller utlämning och ingår i gemenskapens regelverk: konventionen av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna mellan de medlemsstater som är anslutna till konventionen , konventionen av den 10 mars 1995 om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater och konventionen av den 27 september 1996 om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater .
- (5) Målet för unionen att bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa har medfört att behovet av utlämning mellan medlemsstaterna har försvunnit, och det skall ersättas av ett system med överlämnande mellan rättsliga myndigheter. De nuvarande förfarandena för utlämning är komplicerade och riskerar att ge upphov till förseningar, vilket kan avhjälpas genom införande av ett nytt förenklat system för överlämnandet av personer för lagföring och straffverkställighet. De traditionella samarbetsförbindelser mellan medlemsstaterna som hittills varit rådande bör ersättas av ett system med fri rörlighet för domar och beslut i brottmål, såväl preliminära som slutliga, i ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.

- (6) Den europeiska arresteringsorder som införs genom detta rambeslut utgör den första konkreta åtgärder på området straffrätt rörande principen om ömsesidigt erkännande, vilken Europeiska rådet har kallat en "hörnsten" i det rättsliga samarbetet.
- (7) Eftersom målet att ersätta den multilaterala utlämningsordning som bygger på Europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957 inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna ensidigt och därför endast uppnås på unionsnivå, får rådet vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen, såsom anges i artikel 2 i Fördraget om Europeiska unionen och fastställs i artikel 5 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. I enlighet med proportionalitetsprincipen, såsom fastställs i den sistnämnda artikeln, går detta rambeslut inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (8) Beslut om verkställighet av en europeisk arresteringsorder måste kontrolleras i tillräcklig omfattning, vilket innebär att en rättslig myndighet i den medlemsstat där den eftersökta personen har gripits måste fatta beslutet om huruvida han eller hon skall överlämnas.
- (9) Centralmyndigheternas roll i verkställandet av en europeisk arresteringsorder bör begränsas till praktiskt och administrativt bistånd.
- (10) Systemet med en europeisk arresteringsorder vilar på en hög grad av förtroende mellan medlemsstaterna. Tillämpningen av systemet får avbrytas endast om en medlemsstat allvarligt åsidosätter de principer som fastställs i artikel 6.1 i Fördraget om Europeiska unionen, vilket konstaterats av rådet med tillämpning av artikel 7.1 i fördraget, och detta bör ske enligt förfarandet i artikel 7.2.
- (11) Den europeiska arresteringsordern bör ersätta samtliga tidigare instrument för utlämning mellan medlemsstaterna, även bestämmelserna om utlämning i avdelning III i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet.
- (12) Detta rambeslut respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen och återspeglas i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, särskilt kapitel VI i denna. Inget i detta rambeslut får tolkas som ett förbud att vägra överlämna en person som är föremål för en europeisk arresteringsorder, om det finns objektiva skäl för att tro att den europeiska arresteringsordern utfärdas för att lagföra eller straffa en person på grund av dennes kön, ras, religion, etniska ursprung, nationalitet, språk, politiska uppfattning eller sexuella läggning, eller att denna persons ställning kan skadas av något av dessa skäl.

Detta rambeslut får inte hindra en medlemsstat från att tillämpa sina konstitutionella regler om prövning i laga ordning, föreningsfrihet, tryckfrihet och yttrandefrihet i andra medier. Prop. 2001/02:118 Bilaga 1

- (12 a) Ingen får avvisas, utvisas eller utlämnas till en stat där de löper allvarlig risk att utsättas för dödsstraff, tortyr eller annan omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning.
- (13) Samtliga medlemsstater har ratificerat Europarådets konvention av den 28 januari 1981 om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter. De personuppgifter som behandlas i samband med genomförandet av detta rambeslut skall skyddas i enlighet med principerna i denna konvention.

Kapitel 1 – Allmänna bestämmelser

Artikel 1

Skyldighet att verkställa en europeisk arresteringsorder

1. Den europeiska arresteringsordern är ett rättsligt avgörande, utfärdat av en medlemsstat med syftet att en annan medlemsstat skall gripa och överlämna en eftersökt person för lagföring eller för verkställighet av ett straff eller en frihetsberövande åtgärd.
2. Medlemsstaterna skall åta sig att i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande samt bestämmelserna i detta rambeslut verkställa varje europeisk arresteringsorder.
3. Detta rambeslut påverkar inte skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen.

Artikel 2

Tillämpningsområde för en europeisk arresteringsorder

1. En europeisk arresteringsorder får utfärdas för brott som enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning är belagda med fängelse eller frihetsberövande åtgärd upp till en tid av lägst tolv månader eller, om ett straff har utdömts eller en frihetsberövande åtgärd har vidtagits, för en tid av lägst fyra månader.
2. Följande brott, förutsatt att de i den utfärdande medlemsstaten är belagda med fängelse på upp till minst tre år och såsom de definieras i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning, skall medföra överlämnande på grundval av en europeisk arresteringsorder enligt villkoren i detta rambeslut och utan kontroll av om det föreligger dubbel straffbarhet för gärningen:
 - Deltagande i en kriminell organisation.
 - Terrorism.
 - Människohandel.
 - Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi.
 - Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.
 - Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen.
 - Korruption.
 - Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som riktar sig mot Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen enligt konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen.
 - Tvätt av vinning av brott.
 - Penningförfalskning av euron.
 - IT-brottslighet.

- Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.
 - Hjälp till olovlig inresa och olovlig vistelse.
 - Mord, grov misshandel.
 - Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.
 - Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
 - Rasism och främlingsfientlighet.
 - Organiserad stöld och väpnat rån.
 - Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk.
 - Bedrägeri.
 - Beskyddarverksamhet och utpressning.
 - Förfalskning och piratkopiering.
 - Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfalskningar.
 - Förfalskning av betalningsmedel.
 - Olaglig handel med hormonsubstanser och andra tillväxsubstanser.
 - Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.
 - Handel med stulna fordon.
 - Våldtäkt.
 - Mordbrand.
 - Brott som omfattas av den internationella brottmålsdomstolens behörighet.
 - Kapning av flygplan eller fartyg.
 - Sabotage.
3. Rådet kan, efter att ha hört Europaparlamentet i enlighet med artikel 39.1 i FEU, när som helst enhälligt besluta att lägga till andra typer av brott i förteckningen i punkt 2. Mot bakgrund av kommissionens rapport enligt artikel 27 skall rådet bedöma om förteckningen bör utvidgas eller ändras.
4. När det gäller andra brott än de som omfattas av punkt 2 kan överlämnandet underkastas villkoret att de gärningar för vilka den europeiska arresteringsordern har utfärdats skall utgöra ett brott enligt den verkställande statens lagstiftning, oberoende av brottsrekvisit eller brottets rättsliga rubricering.

Artikel 3

Skäl till att verkställighet skall vägras

Den verkställande rättsliga myndigheten skall vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder i följande fall:

1. När det brott som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern omfattas av amnesti i den verkställande medlemsstaten om denna var behörig att lagföra brottet enligt sin egen strafflag.

2. När det framgår av de uppgifter som står till den verkställande rättsliga myndighetens förfogande att den eftersöktes ansvar för samma gärning prövats genom lagakraftätagande dom i en medlemsstat, under förutsättning att straffet, vid fällande dom, avtjänats eller är under verkställighet eller inte längre kan verkställas enligt lagstiftningen i den medlemsstat i vilken avkunnandet ägt rum. Prop. 2001/02:118 Bilaga 1
3. När den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder ännu inte kan ställas till straffrättsligt ansvar för de gärningar som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern på grund av sin ålder enligt den verkställande statens lag.

Artikel 4

Skäl till att verkställighet får vägras

Den verkställande rättsliga myndigheten får vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder

1. om, i något fall som avses i artikel 2.4, den gärning som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern inte innebär något brott mot lagen i den verkställande staten; när det gäller skatter och andra avgifter, tullar och valutatransaktioner får dock verkställandet av den europeiska arresteringsordern inte vägras av det skälet att den verkställande medlemsstatens lagstiftning inte föreskriver samma typ av skatter eller avgifter eller att den inte innehåller samma slags bestämmelser om skatter och andra avgifter, tullar och valutatransaktioner som den utfärdande statens lagstiftning,
2. om den person som är föremål för den europeiska arresteringsordern är föremål för lagföring i den verkställande staten för samma gärning som den som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern,
3. om de rättsliga myndigheterna i den verkställande staten har beslutat antingen att inte väcka åtal för det brott som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern eller att underlåta åtal, eller om den eftersökte i en medlemsstat omfattas av ett annat slutligt avgörande för samma gärningar som hindrar senare lagföring,
4. om åtal för brottet eller verkställigheten av straffet preskriberats enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning och gärningarna omfattas av denna medlemsstats behörighet enligt dess egen strafflagstiftning,
5. om det framgår av de uppgifter som står till den verkställande rättsliga myndighetens förfogande att den eftersöktes ansvar för samma gärningar prövats genom lagakraftätagande dom i tredje stat, under förutsättning att straffet, vid fällande dom, avtjänats eller är under verkställighet eller inte längre kan verkställas enligt lagstiftningen i den stat i vilken avkunnandet ägt rum,

6. om den europeiska arresteringsordern har utfärdats för verkställighet av ett straff eller frihetsberövande åtgärd och den eftersökte är bosatt eller medborgare i den verkställande medlemsstaten och den verkställande medlemsstaten åtar sig att själv verkställa detta straff eller denna åtgärd enligt denna medlemsstats lagstiftning,
7. om en europeisk arresteringsorder avser gärningar som
 1. enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning anses ha begåtts helt eller delvis på dess territorium eller en plats som är likställd med den medlemsstatens territorium,
 2. har begåtts utanför den utfärdande medlemsstatens territorium och åtal enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning inte är tillåtet för sådana brott, när de begåtts utanför den verkställande statens territorium.

Artikel 5

Garantier som skall lämnas av den utfärdande staten i särskilda fall

Den rättsliga myndigheten i den verkställande staten får, i enlighet med den verkställande statens lagstiftning, föreskriva att verkställigheten av en europeisk arresteringsorder är beroende av något av följande villkor:

1. När en europeisk arresteringsorder har utfärdats för verkställighet av ett straff eller en åtgärd som har beslutats genom utevarodom, och om den berörda personen inte har kallats personligen eller på annat sätt informerats om tidpunkt och plats för förhandlingarna, vilket fick till följd att beslutet fattades genom utevarodom, kan överlämnande ske på villkor att den utfärdande rättsliga myndigheten lämnar tillräckliga garantier om att den person som är föremål för den europeiska arresteringsordern kommer att erbjudas tillfälle att inkomma med besvär eller invändning i den utfärdande staten och att närvara vid domens avkunnande.
2. När det brott på grundval av vilket en europeisk arresteringsorder har utfärdats är straffbart med livstids fängelse eller med ett frihetsberövande på livstid kan verkställandet av den europeiska arresteringsordern underkastas villkoret att det i den utfärdande statens rättssystem finns bestämmelser om att ompröva straffet – efter framställan eller åtminstone efter 20 år – eller att tillämpa sådana åtgärder som kan ge benådning som personen är berättigad till enligt dess nationella lagstiftning eller praxis i syfte att ett sådant straff inte skall verkställas.
3. När den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder för lagföring är medborgare eller bosatt i den verkställande staten kan överlämnandet underkastas villkoret att personen efter att ha hörts återsänds till den verkställande staten för att där avtjäna det

straff som utdömts eller den åtgärd som vidtagits i den utfärdande staten.

Prop. 2001/02:118
Bilaga 1

Artikel 6

Fastställande av de behöriga myndigheterna

1. Den utfärdande rättsliga myndigheten är den rättsliga myndighet i den utfärdande staten som är behörig att utfärda en arresteringsorder enligt den utfärdande statens lagstiftning.
2. Den verkställande rättsliga myndigheten är den rättsliga myndighet i den verkställande staten som är behörig enligt den verkställande statens lagstiftning.
3. Varje medlemsstat skall underrätta rådets generalsekretariat om den, enligt sin lagstiftning, behöriga myndigheten.

Artikel 7

Översändande av en europeisk arresteringsorder]

Artikel 8

Centralmyndighet

1. Varje medlemsstat får utse en centralmyndighet eller, om dess rättsordning så kräver, flera centralmyndigheter för att biträda de behöriga rättsliga myndigheterna.
2. En medlemsstat får, om organisationen av det nationella rättsliga systemet så kräver, låta sin centralmyndighet ansvara för det administrativa översändandet och mottagandet av europeiska arresteringsorder samt all annan officiell korrespondens i anslutning till dessa.

De medlemsstater som önskar använda sig av denna möjlighet skall lämna uppgifter om sin centralmyndighet till rådets generalsekretariat. Dessa anvisningar skall vara bindande för alla myndigheterna i den utfärdande staten.

Artikel 9

Den europeiska arresteringsorderns innehåll och form

1. En europeisk arresteringsorder skall innehålla följande uppgifter uppställda i enlighet med formuläret i bilagan:
 - a) Den eftersöktes identitet och nationalitet.
 - b) Namn, adress, telefonnummer, faxnummer och e-postadress till den utfärdande rättsliga myndigheten.
 - c) Uppgift om förekomsten av en verkställbar dom, en arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan och som omfattas av artiklarna 1 och 2.

- d) Brottets beskaffenhet och brottsrubricering, särskilt med avseende på artikel 2.
 - e) En beskrivning av de omständigheter under vilka brottet begåtts, inbegripet tidpunkt och plats samt den eftersöktes delaktighet i brottet.
 - f) Det ådömda straffet om det rör sig om en slutlig dom eller den enligt lag föreskrivna straffskalan för gärningen.
 - g) Eventuella andra konsekvenser av brottet.
2. Intyget skall översättas till ett språk som är officiellt i den verkställande staten. Varje medlemsstat får när detta rambeslut antas eller vid en senare tidpunkt i en förklaring som skall deponeras hos rådets generalsekretariat förklara att den kommer att godta en översättning till ett annat eller flera andra av Europeiska gemenskapernas officiella språk.

Kapitel 2 – Överlämnandeförfarande

Artikel 10

Översändande av en europeisk arresteringsorder

1. Om det är känt var personen befinner sig får den utfärdande rättsliga myndigheten översända den europeiska arresteringsordern direkt till den verkställande rättsliga myndigheten.
2. Den utfärdande rättsliga myndigheten får under alla omständigheter besluta om en registrering av den eftersökta personen i Schengens informationssystem.
3. En sådan registrering skall utföras i enlighet med bestämmelserna i artikel 95 i konventionen av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna. En registrering i Schengens informationssystem skall anses vara likvärdig med en europeisk arresteringsorder åtföljd av den information som beskrivs i artikel 9.1.

Under en övergångsperiod, till dess att SIS kan överföra all den information som beskrivs i artikel 9, skall registreringen anses vara likvärdig med en europeisk arresteringsorder i avvaktan på att originalet i vederbörlig ordning mottas av den verkställande rättsliga myndigheten.

Artikel 10a

Närmare bestämmelser om översändande av en europeisk arresteringsorder

1. Om den utfärdande rättsliga myndigheten inte känner till vilken verkställande rättslig myndighet som är behörig, skall den göra de efterforskningar som krävs, särskilt via det europeiska rättsliga

nätverkets kontaktpunkter, för att få denna information av den verkställande staten.

Prop. 2001/02:118
Bilaga 1

2. Om den utfärdande rättsliga myndigheten så önskar kan arresteringsordern skickas genom det europeiska rättsliga nätverkets säkrade telekommunikationssystem.
3. Om det inte går att använda Schengens informationssystem får den utfärdande rättsliga myndigheten använda sig av Interpols tjänster för att översända den europeiska arresteringsordern.
4. Den utfärdande rättsliga myndigheten får översända den europeiska arresteringsordern på vilket säkert sätt som helst som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning, så att den verkställande medlemsstaten kan fastställa att den översända handlingen är äkta.
5. Alla svårigheter rörande översändandet av eller äktheten hos handlingar som behövs för att verkställa den europeiska arresteringsordern skall behandlas genom direkta kontakter mellan de berörda rättsliga myndigheterna eller, i förekommande fall, med bistånd av medlemsstaternas centrala myndigheter.
6. Om den myndighet som tar emot en europeisk arresteringsorder saknar behörighet att verkställa denna, skall den självständigt översända den europeiska arresteringsordern till den behöriga myndigheten i sin medlemsstat och underrätta den utfärdande rättsliga myndigheten om detta.

[Artikel 11 – ...]

Artikel 12

Den eftersöktes rättigheter

1. Om den eftersökte grips skall den behöriga myndigheten i den verkställande staten i enlighet med den nationella lagstiftningen upplysa personen om den europeiska arresteringsordern och dess innehåll samt om dennes möjlighet att samtycka till överlämnande till den utfärdande rättsliga myndigheten.
2. En eftersökt person som har gripits för att en europeisk arresteringsorder skall kunna verkställas skall ha rätt till rättsligt biträde och tolk i enlighet med den nationella lagstiftningen i den verkställande staten.

Artikel 13

Fortsatt frihetsberövande

Om en person grips på grundval av en europeisk arresteringsorder skall den verkställande rättsliga myndigheten fatta beslut i enlighet med den verkställande medlemsstatens lagstiftning om huruvida personen skall

hållas kvar i häkte. Det är alltid möjligt att, i enlighet med nationell lagstiftning, tillfälligt försätta denne på fri fot, med förbehåll för att den behöriga myndigheten i den verkställande medlemsstaten skall vidta alla åtgärder som den bedömer vara nödvändiga för att undvika att den eftersökte avviker.

Prop. 2001/02:118
Bilaga 1

Artikel 14

Samtycke till överlämnande

1. Om den gripne säger sig samtycka till att överlämnas skall dennes samtycke och, i förekommande fall, uttryckliga avstående från tillämpning av specialitetsprincipen enligt artikel 22.2 avgas inför de behöriga verkställande rättsliga myndigheterna, i enlighet med den verkställande statens nationella lagstiftning.
2. Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att det samtycke och, i förekommande fall, det avstående som anges i punkt 1 inhämtas under sådana förhållanden att det framgår att personen har lämnat dem frivilligt och fullt medveten om följderna av detta. Den eftersökte skall i detta syfte ha rätt till juridiskt biträde.
3. Samtycke och, i förekommande fall, avstående som anges i punkt 1 skall protokollföras i enlighet med det förfarande som föreskrivs i den verkställande statens nationella lagstiftning.
4. Samtycket skall i princip vara oåterkalleligt. Varje medlemsstat får föreskriva att samtycket och, i förekommande fall, avståndet kan vara återkalleligt i enlighet med deras nationella regler. I ett sådant fall skall den tid som förflyter mellan dagen för samtycke och dagen för återkallelse inte beaktas vid fastställande av de tidsfrister som anges i artikel 17. En medlemsstat som vill använda sig av denna möjlighet skall underrätta generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd om detta vid antagandet av detta rambeslut och ange på vilka villkor samtycket kan återkallas samt alla ändringar.

Artikel 14a

Hörande av den eftersökte

En person som gripits och som inte samtycker till sitt överlämnande enligt artikel 14 skall ha rätt att höras av den verkställande rättsliga myndigheten i enlighet med den nationella lagstiftningen i den staten.

Artikel 15

Beslut om överlämnande

1. Den verkställande rättsliga myndigheten skall avgöra inom de tidsfrister och enligt de villkor som anges i detta rambeslut om en person skall överlämnas.

2. Om den verkställande rättsliga myndigheten anser att de uppgifter som den utfärdande medlemsstaten har meddelat inte är tillräckliga för att myndigheten skall kunna besluta om överlämnandet, skall den begära att utan dröjsmål få nödvändiga kompletterande uppgifter, i synnerhet sådana som rör artiklarna 3–5 och 9 och får dessutom fastställa en tidsfrist inom vilken de skall inkomma, med beaktande av nödvändigheten att iaktta den tidsfrist som anges i artikel 17.
3. Den utfärdande rättsliga myndigheten får när som helst överföra alla användbara kompletterande upplysningar till den verkställande rättsliga myndigheten.
- Prop. 2001/02:118
Bilaga 1

Artikel 16

Beslut vid flera framställningar

1. Om flera medlemsstater har utfärdat en europeisk arresteringsorder för samma person, skall beslutet om vilken av framställningarna som skall verkställas fattas av den verkställande rättsliga myndigheten, som skall ta vederbörlig hänsyn till alla omständigheter, särskilt till brottens relativa svårhetsgrad och platsen för deras förövande, datumen för de respektive europeiska arresteringsorden samt huruvida orden har utfärdats för lagföring eller för verkställande av ett straff eller en frihetsberövande åtgärd.
2. Den verkställande rättsliga myndigheten får fråga Eurojust om råd inför ett sådant beslut som avses i punkt 1.
3. Vid en konflikt mellan en europeisk arresteringsorder och en framställning om utlämning som givits in av ett tredje land skall beslutet om huruvida den europeiska arresteringsordern eller framställningen om utlämning skall ges företräde fattas av den behöriga myndigheten i den verkställande medlemsstaten, som skall ta vederbörlig hänsyn till alla omständigheter, särskilt de som anges i punkt 1 och de som nämns i den tillämpliga konventionen.
4. Denna bestämmelse skall inte påverka medlemsstaternas skyldigheter enligt den internationella brottmålsdomstolens stadga.

Artikel 17

Tidsfrister och beslutsregler

1. En europeisk arresteringsorder skall behandlas och verkställas med skyndsamhet.
2. I de fall då den eftersökte samtycker till överlämnandet skall det slutgiltiga beslutet om verkställandet av den europeiska arresteringsordern fattas inom tio dagar efter det att samtycket har givits.

3. I övriga fall skall det slutgiltiga beslutet om verkställandet av den europeiska arresteringsordern fattas inom 60 dagar efter det att den eftersökte har gripits. Prop. 2001/02:118 Bilaga 1
4. Om arresteringsordern i specifika fall inte kan verkställas inom de tidsfrister som anges i punkterna 2 och 3 skall den verkställande rättsliga myndigheten omedelbart underrätta den utfärdande rättsliga myndigheten och ange skälen till detta. I detta fall får tidsfristerna förlängas med ytterligare 30 dagar.
5. Så länge inget slutgiltigt beslut om verkställande av arresteringsordern har fattats av den rättsliga myndigheten i den verkställande staten skall denna säkerställa att de materiella villkoren för ett faktiskt överlämnande förblir uppfyllda.
6. Varje vägran att verkställa en europeisk arresteringsorder skall motiveras.
7. Om en medlemsstat i undantagsfall inte kan iaktta tidsfristerna som föreskrivs i denna artikel skall den underrätta Eurojust och ange skälen till förseningen. Dessutom skall en medlemsstat som har drabbats av upprepade förseningar med att verkställa europeiska arresteringsorder från en annan medlemsstats sida underrätta rådet så att det nationella genomförandet av detta rambeslut kan utvärderas på medlemsstatsnivå.

Artikel 17a

Situation i avvaktan på beslutet

1. Om den europeiska arresteringsordern har utfärdats på grundval av ett annat verkställbart rättsligt avgörande än en slutgiltig dom skall den utfärdande rättsliga myndigheten
 - antingen godta att den eftersökte hörs i enlighet med artikel 17b,
 - eller godta tillfälligt överförande av den eftersökte.
2. Villkoren för tillfälligt överförande och dess varaktighet skall fastställas genom ömsesidig överenskommelse mellan den utfärdande och den verkställande rättsliga myndigheten.
3. Vid tillfälligt överförande skall personen i fråga kunna återvända till den verkställande staten för att närvara vid den rättegång som rör honom eller henne inom ramen för förfarandet för överlämnande.

Artikel 17b

Hörande av personen i avvaktan på beslut

1. Hörandet skall genomföras av en rättslig myndighet, med bistånd av någon annan person som skall utses i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstat där den anmodande domstolen är belägen.

2. Hörandet av den eftersökte skall verkställas i enlighet med lagstiftningen i den verkställande staten och på de villkor som fastställs i samförstånd mellan den utfärdande och den verkställande rättsliga myndigheten. Prop. 2001/02:118 Bilaga 1
3. Den verkställande behöriga myndigheten får ge en domstol i den egna medlemsstaten i uppdrag att delta vid hörandet av den eftersökte för att säkerställa att denna artikel och de villkor som har fastställts tillämpas på ett korrekt sätt.

Artikel 17c

Privilegier och immunitet

1. Om den eftersökte har rätt till privilegier eller immunitet i den verkställande staten skall tidsfristen enligt artikel 17 inte börja löpa förrän om och från och med den dag den rättsliga verkställande myndigheten har informerats om att dessa privilegier eller denna immunitet har upphävts. Om den eftersökte inte har immunitet mot [...] rättsliga förfaranden skall den verkställande staten se till att nödvändiga materiella villkor för ett faktiskt överlämnande föreligger.
2. När upphävandet av privilegier eller immunitet åligger en myndighet i den verkställande staten skall den verkställande rättsliga myndigheten utan dröjsmål begära detta hos den myndigheten. När upphävandet av privilegier eller immunitet åligger en myndighet i en annan stat eller en internationell organisation, skall den utfärdande rättsliga myndigheten begära detta hos den myndigheten eller organisationen.

Artikel 17d

Samverkande internationella åtaganden

Detta rambeslut skall inte påverka den verkställande medlemsstatens åligganden om den eftersökte har utlämnats till denna medlemsstat från en stat som inte är medlem i Europeiska unionen och den eftersökte är skyddad genom specialitetsbestämmelserna i den ordning enligt vilken han eller hon utlämnades. Den verkställande medlemsstaten skall vidta alla åtgärder som krävs för att utan dröjsmål begära samtycke från den stat som den eftersökte utlämnades ifrån, så att han eller hon kan överlämnas till den utfärdande staten. Tidsfristen enligt artikel 17 börjar inte löpa förrän från och med den dag dessa specialitetsbestämmelser upphör att gälla. I avvaktan på beslutet i den stat varifrån den eftersökte har utlämnats skall den verkställande staten se till att de nödvändiga materiella villkoren för ett faktiskt överlämnande föreligger.

Artikel 17e

Underrättelse om beslutet

Den verkställande rättsliga myndigheten skall omedelbart meddela den utfärdande rättsliga myndigheten om sitt beslut med anledning av en europeisk arresteringsorder. Prop. 2001/02:118 Bilaga 1

Artikel 18

Tidsfrist för överlämnande av personen

1. Den eftersökte skall överlämnas så snart som möjligt vid en tidpunkt som de berörda myndigheterna skall komma överens om.
2. Personen skall överlämnas senast tio dagar efter beslutet om att verkställa den europeiska arresteringsordern.
3. Om omständigheter som ligger utanför någon av de berörda medlemsstaternas kontroll hindrar att den eftersökte överlämnas inom den tidsfrist som anges i punkt 2, skall den verkställande och den utfärdande rättsliga myndigheten omedelbart kontakta varandra och komma överens om en ny tidpunkt för överlämnandet. I så fall skall överlämnandet äga rum inom tio dagar från den nya tidpunkt som bestämts.
4. Överlämnandet kan i undantagsfall skjutas upp tillfälligt, av allvarliga humanitära skäl, till exempel om det finns grundade skäl att anta att verkställigheten uppenbart skulle sätta den eftersöktes liv eller hälsa i fara. Verkställandet av den europeiska arresteringsordern skall äga rum så snart dessa skäl inte längre finns. Den verkställande rättsliga myndigheten skall omedelbart underrätta den utfärdande rättsliga myndigheten om detta och komma överens om en ny tidpunkt för överlämnandet. I så fall skall överlämnandet äga rum inom tio dagar från den nya tidpunkt som bestämts.
5. När de tidsfrister som anges i punkterna 2–4 har löpt ut skall personen, om han eller hon fortfarande kvarhålls i häkte, försättas på fri fot.

Artikel 19

Uppskjutet eller villkorligt överlämnande

1. Den verkställande rättsliga myndigheten får efter att ha fattat beslut om verkställighet av en europeisk arresteringsorder, skjuta upp överlämnandet av den eftersökte så att personen kan åtalas i den verkställande staten eller, om dom redan har fallit, i den staten kan avtjäna ett straff som har utdömts för en annan gärning än den som den europeiska arresteringsordern avser.
2. I stället för att uppskjuta överlämnandet får den verkställande rättsliga myndigheten överlämna den eftersökte tillfälligt till den utfärdande staten på villkor som skall fastställas i samförstånd mellan den verkställande och den utfärdande rättsliga myndigheten.

Överenskommelsen skall göras skriftligt och villkoren skall vara bindande för alla myndigheter i den utfärdande staten.

Prop. 2001/02:118
Bilaga 1

Artikel 20

Transitering

1. Varje medlemsstat skall, utom när den utnyttjar möjligheten att vägra när transitering begärs för en medborgare eller varaktigt bosatt för verkställighet av en dom, tillåta transitering genom sitt territorium av en eftersökt person som överlämnas, förutsatt att medlemsstaten har fått uppgifter om
 - identitet och nationalitet på den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder,
 - att det finns en europeisk arresteringsorder,
 - brottets beskaffenhet och brottsrubricering,
 - brottets omständigheter, bland annat tidpunkt och plats.

När den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder i lagföringssyfte är medborgare eller varaktigt bosatt i transiteringsstaten, kan transiteringen underkastas villkoret att personen efter att ha hörts återsänds till transiteringsstaten för att där avtjäna det straff eller den åtgärd som beslutats om i den utfärdande staten.

2. Varje medlemsstat skall utse en myndighet som skall vara ansvarig för att ta emot framställningar om transitering och de dokument som krävs liksom eventuell övrig officiell skriftväxling avseende framställningar om transitering. Medlemsstaterna skall meddela rådets generalsekretariat vilka myndigheter som utsetts.
3. Framställningen om transitering samt de uppgifter som avses i punkt 1 får sändas till den myndighet som utsetts enligt punkt 2 på varje sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning. Transiteringsmedlemsstaten skall meddela sitt beslut på samma sätt.
4. Detta rambeslut gäller inte om transporten sker med flyg utan planerad mellanlandning. Om en icke planerad landning görs skall emellertid den anmodande medlemsstaten förse den myndighet som utsetts enligt punkt 2 med de uppgifter som avses i punkt 1.
5. När en transitering gäller en person som skall utlämnas från tredje land till en medlemsstat, skall denna artikel gälla i tillämpliga delar. I synnerhet uttrycket "europeisk arresteringsorder" skall ersättas med "begäran om utlämning".

Kapitel 3 – Följder av överlämnandet

Artikel 21

Avräkning av tiden för frihetsberövanden i den verkställande staten

1. Den utfärdande medlemsstaten skall avräkna tiden för frihetsberövanden som beror på verkställighet av en europeisk arresteringsorder från det totala frihetsberövande som skall avtjänas i den utfärdande staten som ett resultat av att en fängelsedom eller ett beslut om frihetsberövande har avkunnats. Prop. 2001/02:118 Bilaga 1
2. I detta syfte skall den verkställande rättsliga myndigheten, eller den centralmyndighet som utsetts enligt artikel 8, vid överlämnandet översända alla uppgifter om hur länge den eftersökte varit frihetsberövad på grundval av den europeiska arresteringsordern till den utfärdande rättsliga myndigheten.

Artikel 22

Möjligheter till åtal för andra brott

1. Varje medlemsstat får anmäla till generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd att, i förhållande till medlemsstater som har lämnat samma förklaring, samtycke skall anses föreligga till åtal, dom eller frihetsberövande för att verkställa en dom eller ett beslut om frihetsberövande för ett annat brott, som begicks före överlämnandet, än det brott för vilket personen överlämnades, såvida inte den verkställande rättsliga myndigheten i ett enskilt fall uppger något annat i sitt beslut om överlämnande.
2. Utom i det fall som avses i punkt 1 och 3 får en överlämnad person inte åtalas, dömas eller på annat sätt berövas sin frihet för något annat brott som begicks före överlämnandet än det brott för vilket personen överlämnades.
3. Punkt 2 gäller inte i följande fall:
 - a) Om den eftersökte har haft möjlighet att lämna territoriet i den medlemsstat som han eller hon överlämnats till men inte har gjort detta inom 45 dagar efter sitt slutliga frigivande eller har återvänt till det territoriet efter att ha lämnat det.
 - b) Brottet kan inte leda till frihetsberövande påföljd.
 - c) Det straffrättsliga förfarandet föranleder inte tillämpning av en åtgärd som innebär att den personliga friheten inskränks.
 - d) Om den eftersökte kommer att bli föremål för en icke frihetsberövande påföljd, inbegripet böter, eller en åtgärd som träder istället för detta, även om påföljden inskränker den personliga friheten.
 - e) Om den eftersökte har samtyckt till att bli överlämnad och i förekommande fall avstått från tillämpning av specialitetsbestämmelsen i enlighet med artikel 14.

- f) Om den eftersökte efter sitt överlämnande uttryckligen avstått från förmånen att omfattas av specialitetsbestämmelsen med avseende på specifika brott som begåtts före överlämnandet. Avståendet skall göras inför de behöriga rättsliga myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten och skall protokollföras i enlighet med denna stats nationella lagstiftning. Avståendet skall inhämtas så att det framgår att personen har gjort detta frivilligt och fullt medveten om följderna. Den eftersökte skall för det ändamålet ha rätt till juridiskt biträde.
 - g) Om den verkställande rättsliga myndigheten som överlämnat den eftersökte ger sitt samtycke i enlighet med punkt 4.
4. En framställan om samtycke skall överlämnas till den verkställande rättsliga myndigheten, tillsammans med den information som anges i artikel 9.1 och åtföljas av en översättning. Samtycke skall ges om det brott för vilket det begärs i sig skall medföra överlämnande enligt bestämmelserna i detta rambeslut. Samtycke skall vägras av de skäl som anges i artikel 3 och får i övrigt vägras endast av de skäl som anges i artikel 4. I de situationer som anges i artikel 5 måste samma garantier ges av den utfärdande staten. Detta beslut skall fattas senast 30 dagar efter det att framställningen har mottagits.

Artikel 23

Överlämnande eller efter följande utlämning

1. Varje medlemsstat får underrätta rådets generalsekretariat att, i landets förbindelser med andra medlemsstater som har lämnat samma underrättelse, samtycket till överlämnande till en annan medlemsstat än den verkställande staten enligt en europeisk arresteringsorder som har utfärdats för ett brott som har begåtts före överlämnandet skall anses ha avgivits, såvida inte i ett specifikt fall den verkställande rättsliga myndigheten uppger något annat i sitt beslut om överlämnande.
2. Under alla förhållanden får en person som har överlämnats till den utfärdande medlemsstaten enligt en europeisk arresteringsorder, utan samtycke av den verkställande medlemsstaten, överlämnas till en annan medlemsstat än den verkställande staten enligt en europeisk arresteringsorder som utfärdats före överlämnandet i följande fall:
 - a) Om den eftersökte har haft möjlighet att lämna territoriet i den stat som han eller hon överlämnats till men inte har gjort detta inom 45 dagar efter sitt slutliga frigivande eller har återvänt till det territoriet efter att ha lämnat det.
 - b) Om den eftersökte samtycker till att överlämnas till en annan medlemsstat än den verkställande staten enligt en europeisk arresteringsorder. Samtycke skall lämnas inför de behöriga rättsliga myndigheterna i den utfärdande staten och skall protokollföras i

enlighet med denna stats nationella lagstiftning. Samtycket skall inhämtas så att det framgår att personen har gjort detta frivilligt och fullt medveten om följderna. Den eftersökte skall för det ändamålet ha rätt till juridiskt biträde.

Prop. 2001/02:118
Bilaga 1

- c) Om den eftersökte inte utnyttjar specialitetsbestämmelsen enligt artikel 22.3 a, e, f och g.
- 3. Den verkställande rättsliga myndigheten skall ge sitt samtycke till överlämnandet till en annan medlemsstat enligt följande bestämmelser. En framställan om samtycke skall överlämnas i enlighet med artikel 10 och åtföljas av den information som anges i artikel 9.1 och av en översättning enligt artikel 9.2. Samtycke skall ges om det brott för vilket det begärs i sig skall medföra överlämnande enligt bestämmelserna i detta rambeslut. Beslutet skall fattas senast 30 dagar efter det att framställningen har mottagits. Samtycke skall vägras av de skäl som anges i artikel 3 och får i övrigt vägras endast av de skäl som anges i artikel 4. I de situationer som anges i artikel 5 måste samma garantier ges av den utfärdande staten.
- 4. Trots vad som sägs i punkt 1 skall en person som har överlämnats enligt en europeisk arresteringsorder inte utlämnas till en tredje stat utan samtycke av den behöriga myndigheten i den medlemsstat från vilken den eftersökte har överlämnats. Samtycket skall lämnas i enlighet med de konventioner enligt vilka den medlemsstat från vilken den eftersökte har blivit överlämnad är bunden samt enligt den stats nationella lagstiftning.

Artikel 23a

Överlämnande av egendom

- 1. Den verkställande rättsliga myndigheten skall, i enlighet med dess nationella lagstiftning, på begäran av den utfärdande rättsliga myndigheten eller på eget initiativ beslagta och överlämna egendom som
 - a) kan behöva företes som bevis eller
 - b) har förvärvats av den eftersökte till följd av brottet.
- 2. Sådan egendom som avses i punkt 1 skall överlämnas även om den europeiska arresteringsordern inte kan verkställas på grund av att den eftersökte avlidit eller avvikit.
- 3. Om den egendom som avses i punkt 1 är föremål för beslag eller förverkande på den verkställande medlemsstatens territorium, får den medlemsstaten, om egendomen behövs i samband med pågående straffrättsliga förfaranden, tillfälligt behålla eller överlämna den till den utfärdande medlemsstaten, på villkor att den återlämnas.

4. Rättigheter som den verkställande medlemsstaten eller tredje man kan ha förvärvat i den egendom som avses i punkt 1 skall bibehållas. Om sådana rättigheter finns, skall den utfärdande medlemsstaten återlämna egendomen utan kostnad till den verkställande medlemsstaten så snart som möjligt efter rättegången.

Artikel 23b

Kostnader

1. Utgifter på den verkställande medlemsstatens territorium för att verkställa den europeiska arresteringsordern skall betalas av denna medlemsstat.
2. Alla andra utgifter skall betalas av den utfärdande medlemsstaten.

Kapitel 4 – Allmänna bestämmelser och slutbestämmelser

Artikel 24

Skyddsklausul

[...]

Artikel 25

Förhållande till andra rättsliga instrument

1. Bestämmelserna i detta rambeslut skall, utan att detta påverkar deras tillämpning i förbindelserna mellan medlemsstater och tredje stater, den 1 januari 2004 ersätta motsvarande konventionsbestämmelser om utlämning i förbindelserna mellan medlemsstaterna:
 - a) Europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957, tilläggsprotokollet till denna av den 15 oktober 1975, det andra tilläggsprotokollet till denna av den 17 mars 1978 och Europeiska konventionen om bekämpande av terrorism av den 27 januari 1977, vad gäller utlämning,
 - b) avtalet av den 26 maj 1989 om förenkling och modernisering av förfarandena för översändande av utlämningsansökningar,
 - c) konventionen av den 10 mars 1995 om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater,
 - d) konventionen av den 27 september 1996 om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater och
 - e) kapitel 4 i avdelning III i konventionen av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna.

2. Medlemsstaterna skall kunna fortsätta att tillämpa de bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser som är i kraft när detta rambeslut antas, i den mån de gör det möjligt att gå utöver rambeslutets målsättningar och bidrar till att ytterligare förenkla eller underlätta förfarandena för överlämnande av personer som är föremål för en europeisk arresteringsorder.
- Prop. 2001/02:118
Bilaga 1

Medlemsstaterna skall kunna sluta bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser efter det att rambeslutet har trätt i kraft i den mån de gör det möjligt att gå utöver kraven i rambeslutet och bidrar till att ytterligare förenkla eller underlätta förfarandena för överlämnande av personer som är föremål för en europeisk arresteringsorder, särskilt genom att fastställa kortare tidsfrister än de som anges i artikel 17, genom att utöka förteckningen över brott i artikel 2.2, genom att ytterligare begränsa skälen till att vägra verkställighet enligt artiklarna 3 och 4, eller genom att sänka strafftröskeln i artikel 2.1 eller 2.2.

De avtal som avses i föregående stycke skall inte i något fall kunna påverka förbindelserna med de medlemsstater som inte är parter i dessa avtal.

Medlemsstaterna skall, inom tre månader efter detta rambesluts ikraftträdande, underrätta rådet och kommissionen om gällande avtal enligt punkt 1 som de önskar fortsätta tillämpa.

Medlemsstaterna skall även underrätta rådet och kommissionen om nya avtal av den typ som avses i andra stycket, senast tre månader efter att de har undertecknats.

3. I den mån som de konventioner som avses i punkt 1 är tillämpliga på territorier i medlemsstaterna, eller territorier för vilka en medlemsstat ombesörjer de yttre förbindelserna, på vilka detta rambeslut inte är tillämpligt, skall de nuvarande förbindelserna mellan dessa territorier och de övriga medlemsstaterna fortsätta att regleras genom dessa konventioner.

Artikel 26

Övergångsbestämmelse

1. För framställningar om utlämning som tas emot före den 1 januari 2004 kommer även fortsättningsvis gällande utlämningsinstrument att vara i kraft. För framställningar som tas emot efter den 1 januari 2004 kommer de regler att gälla som antas av medlemsstaterna i enlighet med detta rambeslut. Medlemsstaterna får dock, när rådet antar detta rambeslut, göra ett uttalande, där de förklarar att de som verkställande stat kommer att fortsätta att behandla framställningar som gäller gärningar som begåtts före en tidpunkt som de skall fastställa, i enlighet med det utlämningssystem som gällde före den 1 januari 2004. Ifrågavarande tidpunkt får inte vara senare än detta

rambesluts ikraftträdande enligt artikel 28. Varje sådant uttalande skall offentliggöras i EGT. Det kan återkallas när som helst.

Prop. 2001/02:118
Bilaga 1

2. Så länge som Österrike inte har ändrat artikel 12.1 i "Auslieferungs- und Rechtshilfegesetz", och allra senast fram till den 31 december 2008, får landet tillåta sina verkställande rättsliga myndigheter att vägra verkställa en europeisk arresteringsorder, om den eftersökte är österrikisk medborgare och om den gärning för vilken den europeiska arresteringsordern har utfärdats inte är straffbar enligt österrikisk lag.

Artikel 27

Genomförande

Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa detta rambeslut senast den 31 december 2003.

De skall till rådet och kommissionen överlämna texterna till de bestämmelser som de antar för att följa detta rambeslut. När de gör detta kan varje medlemsstat ange att den omedelbart kommer att tillämpa detta rambeslut i sina förbindelser med de medlemsstater som har lämnat samma underrättelse.

Rådets generalsekretariat skall underrätta medlemsstaterna och kommissionen om den information som tagits emot enligt artiklarna 8.2, 9.2, 14.4 och 20.2. Det skall även ombesörja offentliggörandet i Europeiska gemenskapernas officiella tidning.

Kommissionen skall senast den 31 december 2004 ge in en rapport till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av detta rambeslut, vid behov tillsammans med lagförslag.

Rådet skall under andra halvåret 2003 se över hur detta rambeslut genomförts i medlemsstaterna samt hur Schengens informationssystem fungerar

Rådet skall bedöma i vilken utsträckning medlemsstaterna har följt detta rambeslut.

Artikel 28

Ikraftträdande

Detta rambeslut träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i Europeiska gemenskapernas officiella tidning.

Utfärdat i Bryssel den [...]

På rådets vägnar
Ordförande

[...]

Utkast till rådets uttalande:

a) angående artikel 2

"Rådet har enats om att, i enlighet med artikel 31 e i FEU, fortsätta arbetet med tillnärmning av de brott som tas upp i artikel 2.2 i rambeslutet för att nå fram till ömsesidig juridisk förståelse medlemsstaterna emellan".

b) angående artikel 2.2

"Rådet förklarar att det särskilt för följande brott, som tas upp i artikel 2.2, inte finns någon fullständigt harmoniserad definition på unionsnivå. Vid tillämpning av den europeiska arresteringsordern skall definitionen i den lag enligt vilken ordern utfärdas gälla. Utan att det påverkar beslut som rådet kan fatta i samband med genomförandet av artikel 31 e i FEU anmodas medlemsstaterna att beakta följande definitioner av gärningar för att göra arresteringsordern operativ i hela unionen för brott som omfattar rasism och främlingsfientlighet, sabotage samt beskyddarverksamhet och utpressning:

Rasism och främlingsfientlighet enligt gemensam åtgärd av den 15 juli 1996 (96/443/RIF)

Sabotage:

"Varje person som olagligen och med avsikt orsakar omfattande skador på en statlig inrättning, en annan offentlig inrättning, ett offentligt transportsystem eller annan infrastruktur, som medför eller sannolikt medför avsevärda ekonomiska förluster".

Beskyddarverksamhet och utpressning

"Att genom hot, bruk av våld eller genom andra former av hotelser avkräva varor, löften, kvitton eller underskrift av handlingar som innehåller eller medför skyldighet, avhändande eller avsked."

c) Uttalande av Irland angående artiklarna 22.4 och 23.3

Irland kommer att i ett uttalande förklara vad som i Irland ingår i begreppet "verkställande rättsliga myndigheter".

d) Uttalande av Irland

Irland skall för omsättandet i den inhemska lagstiftningen av detta rambeslut föreskriva att den europeiska arresteringsorderna endast skall verkställas för att ställa den eftersökte inför domstol eller för att verkställa ett straff eller en frihetsberövande åtgärd.

EUROPEISK ARRESTERINGSORDER

Jag intygar härmed att denna arresteringsorder stämmer överens med de äkta handlingar som den bygger på och begär att nedan nämnda person skall gripas och överlämnas till nedanstående rättsliga myndighet:

a) Information om den eftersöktes identitet

Efternamn:

Förnamn:

Flicknamn, i förekommande fall:

Alias, i förekommande fall:

Kön:

Nationalitet:

Födelsedatum:

Födelseort:

Bostadsort (eller senast kända bostadsort):

.....

.....

Om uppgift finns: Det eller de språk som den eftersökte förstår:

Utmärkande drag/beskrivning av den eftersökte:

.....

.....

Foto och fingeravtryck av den eftersökte (om tillgängliga):

b) Den rättsliga myndighet som utfärdat framställningen och till vilken personen skall överlämnas

Jurisdiktion:

.....
.....

Namn på den utfärdande tjänstemannen:

.....

Befattning (titel/grad)

Ärendebeteckning:

Adress:

.....
.....

Tel. nr.: Fax nr:

E-post:

Central myndighet, i förekommande fall, för överföringen och det administrativa mottagandet

Namn på den centrala myndigheten:

.....

.....

Kontaktperson, i förekommande fall (titel/grad och namn):

.....

Adress:

.....

Tel. nr:

.....

Fax nr:

.....

E-post:

.....

c) Verkställbar dom, arresteringsorder eller annat verkställbart rättsligt avgörande med samma verkan:

Typ:

Datum:

Beteckning:

.....

.....

Datum för verkställbarhet:

.....

d) Ange om det rör sig om ett eller flera av följande brott och om de i den utfärdande staten bestraffas med ett maximalt frihetsstraff på upp till minst tre år, och såsom de definieras i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning (Markera det rätta alternativet med "x"):

- Deltagande i en kriminell organisation:
- Terrorism.
- Människohandel.
- Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi.
- Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.
- Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen.
- Korruption.
- Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som riktar sig mot Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen enligt konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen och protokollet till denna av den 29 november 1996.
- Tvätt av vinning av brott.
- Penningförfalskning, bl.a. förfalskning av euron.
- IT-brottslighet.
- Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.
- Hjälp till olaglig inresa och olaglig vistelse.
- Mord, grov misshandel.
- Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.
- Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
- Rasism och främlingsfientlighet.
- Organiserad stöld och väpnat rån.
- Olaglig handel med kulturföremål, inklusive antikviteter och konstverk.
- Bedrägeri.
- Beskyddarverksamhet och utpressning.

- Förfalskning och piratkopiering.
- Förfalskning av administrativa dokument och handel med förfalskningar.
- Förfalskning av betalningsmedel.
- Olaglig handel med hormonsubstanser och andra tillväxsubstanser.
- Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.
- Handel med stulna fordon.
- Våldtäkt.
- Mordbrand.
- Brott som omfattas av den internationella brottmålsdomstolens behörighet.
- Kapning av flygplan eller fartyg.
- Sabotage.

Brottets eller brottens beskaffenhet och brottsrubricering:

.....
.....

Utfärdas den europeiska arresteringsordern för ett eller flera brott som anges ovan?

Ett – Flera – (Markera det rätta alternativet med "x")

e) Beskrivning av omständigheterna då gärningen begicks:

preskription	–	Tidpunkt då den begicks
	–	Datum då rättsliga åtgärder inleddes
	–	Datum för andra omständigheter som kan bryta
	–	Plats där gärningen begicks
	–	Grad av medverkan
	–	Andra omständigheter

f) Om det rör sig om en verkställbar brottmålsdom, vilket straff eller vilken frihetsberövande åtgärd har ådömts?

.....

.....

.....

Straff som återstår att avtjäna:

.....

.....

Om det rör sig om en arresteringsorder eller annat verkställbart rättsligt avgörande med samma verkan, vad är den föreskrivna straffskalan och det maximala bötesbeloppet?

.....

.....

.....

.....

.....

g) Andra följder av brottet/brotten [...]:

.....

.....

.....

.....

h) Utfärdas den europeiska arresteringsordern för verkställande av ett straff eller en skyddsåtgärd som beslutats i **den dömdes utemålsdom**?

Ja ☐ Nej ☐ (Markera det rätta alternativet med "x")

Om svaret är jakande, har den berörda personen kallats personligen eller på annat sätt informerats om tidpunkt och plats för förhandlingarna vilket fick till följd att avgörandet fattades genom utemålsdom?

Ja ☐ Nej ☐ (Markera det rätta alternativet med "x")

Rättsliga garantier som skall tillhandahållas av den rättsliga myndigheten i den utfärdande staten om överlämnandet beviljas:

- i) Rättsliga garantier som skall tillhandahållas av den rättsliga myndigheten i den utfärdande staten om överlämnandet beviljas när det är fråga om livstids fängelse:

- j) Den utfärdande rättsliga myndigheten begär också beslag och överlämnande av föremål som kan utgöra bevis:

Ja ☐ Nej ☐ (Markera det rätta alternativet med "x")

Den utfärdande rättsliga myndigheten begär också beslag och överlämnande av föremål som den eftersökte förvärvat genom brottet:

Ja ☐ Nej ☐ (Markera det rätta alternativet med "x")

Beskrivning av dessa föremål, om uppgift finns:

.....
.....

.....
.....

.....
.....

Underskrift av behörig tjänsteman:

Titel:

Befattning:

Jurisdiktion:

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 14 mars 2002

Närvarande: statsministern Persson, ordförande, och statsråden Hjelm-Wallén, Thalén, Winberg, Ulvskog, Lindh, Sahlin, von Sydow, Pagrotsky, Östros, Messing, Engqvist, Rosengren, Lejon, Lövdén, Ringholm, Bodström, Karlsson, Sommestad

Föredragande: statsrådet Bodström

Regeringen beslutar proposition 2001/02:118 Sveriges antagande av rambeslut om en europeisk arresteringsorder och om överlämnande mellan medlemsstaterna.